



บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาครั้งนี้ได้ทำการค้นคว้าจากตำรา เอกสารและทำการหาข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต ซึ่งเกี่ยวข้องกับกลยุทธ์และยุทธวิธีในการเล่นเทนนิสในการเล่นเทนนิส ทั้งตำราจากต่างประเทศและตำราจากในประเทศ เพื่อนำมาประกอบการพิจารณาและเป็นแนวทางในการศึกษา ซึ่งเรียบเรียงได้ดังนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับกีฬาเทนนิส
 - 1.1 ประวัติกีฬาเทนนิส
 - 1.2 การแข่งขันเทนนิสรายการแกรนด์แสลม (Grand Slam)
 - 1.2.1 รายการ ออสเตรเลีย โอเพ่น (Australian Open)
 - 1.2.2 รายการ เฟรนช์ โอเพ่น (French Open)
 - 1.2.3 รายการ วิมเบิลดัน (Wimbledon)
 - 1.2.4 รายการ ยูเอส. โอเพ่น (US. Open)
2. ยุทธวิธีในการเล่นเทนนิส (Strategies)
 - 2.1 หลักสำหรับยุทธวิธีในการเล่นประเภทเดี่ยว
 - 2.2 การติดตามลูกเสิร์ฟขึ้นไปหน้าตาข่าย (Serve and Volley)
 - 2.3 การเล่นเกมทำยสนาม (Aggressive Baseline)
 - 2.4 การขึ้นไปเล่นหน้าตาข่าย (Counter Puncher / Attack to the Net)
3. กลยุทธ์ในการเล่นเทนนิส (Tactics)
 - 3.1 กลยุทธ์ที่ใช้ใน 5 สถานการณ์ (The 5 Game Situations)
 - 3.1.1 การเสิร์ฟ (Serve)
 - 3.1.2 การรับลูกเสิร์ฟ (Return Serve)
 - 3.1.3 การตีได้จากทำยสนาม (Both on the Baseline)
 - 3.1.4 การขึ้นไปเล่นหน้าตาข่าย (Approaching the Net)
 - 3.1.5 การเล่นกับผู้เล่นหน้าตาข่าย (Opponent at the Net)
 - 3.2 พื้นที่ของการเล่น (Zone of Play)
4. ปัจจัยที่มีผลต่อกลยุทธ์และยุทธวิธีในการเล่นเทนนิส
5. แบบแผนการเล่นตามกลยุทธ์และยุทธวิธีในการเล่นเทนนิส
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความรู้เกี่ยวกับกีฬาเทนนิส

ประวัติกีฬาเทนนิส

กีฬาเทนนิสมีหลักฐานพบว่า ประมาณศตวรรษที่ 13 ประเทศฝรั่งเศสมีการเล่นเกมซึ่งเป็นต้นกำเนิดของกีฬาเทนนิสเรียกว่า “เจอเดอปุม” (Jeu Du Paume) หรือเป็นภาษาอังกฤษว่า “เกมของฝ่ามือ” (The Game of the Palm) เป็นกีฬาของชนชั้นสูงที่เล่นในร่มโดยใช้ฝ่ามือตีลูกบอลทรงกลม หลังจากนั้นจึงมีการใช้แร็กเก็ตแทนฝ่ามือ ในตอนต้นศตวรรษที่ 17 มีการสร้างสนามนักร้อยในกรุงปารีส และกีฬานี้เป็นที่นิยมมาก จนกระทั่งนำไปสู่การพนัน ทำให้กีฬานี้ถูกห้ามเล่นในที่สาธารณะ แต่อนุญาตให้เล่นได้ในกลุ่มสังคมชั้นสูง ตอนปลายศตวรรษที่ 16 เจอเดอปุม (Jeu Du Paume) ถูกนำเข้าไปในประเทศอังกฤษ จึงนับได้ว่าประเทศอังกฤษมีส่วนในการพัฒนากีฬานี้ ในปี ค.ศ. 1327 - 1377 กษัตริย์เอ็ดเวิร์ดที่ 3 ได้สร้างสนามขึ้นภายในพระราชวังวินเซอร์ และในปี ค.ศ. 1414 เจ้าชายดอร์ฟิน (Dauphin) แห่งฝรั่งเศส ได้ถวายของขวัญแก่พระเจ้าเฮนรีที่ 5 เป็นลูกบอลสำหรับใช้เล่นเกมนี้ หลักฐานการถวายของขวัญครั้งนี้ ปรากฏอยู่ในบทละครของเชกสเปียร์เรื่องพระเจ้าเฮนรีที่ 5 (Henry V) ในภาค (Act) ที่ 1, ฉาก (Scene) ที่ 2, บรรทัดที่ 261-262 ดังนี้

When we have match'd our rackets to these balls,

We will in France (by God's grace) play a set

หลังจากการปฏิวัติในประเทศฝรั่งเศส เจอเดอปุม (Jeu Du Paume) ก็สูญหายไปพร้อมกับกลุ่มชนชั้นสูง แต่ในประเทศอังกฤษยังคงมีการเล่นกีฬานี้อยู่ จนกระทั่งในปี ค.ศ. 1874 นายพันตรีวอลเตอร์ คล็อปตัน วิงฟิลด์ (Major Walter Clopton Wingfield) ได้ดัดแปลงการเล่นมาจากกีฬาเทนนิสซึ่งแต่เดิมเล่นกันในร่มมาเล่นกลางแจ้ง และเรียกชื่อว่า “สไปริสติก” (Sphairistike) แปลว่า เล่น (Play) ในภาษากรีก อุปกรณ์การเล่นต่าง ๆ ได้จดทะเบียนลิขสิทธิ์ไว้ตามกฎหมาย ซึ่งประกอบด้วย เสา ตาข่าย ลูกบอล ไม้แร็กเก็ตและกติกาการเล่น สนามเทนนิสของเขามีลักษณะตรงกลางแคบแต่ทางด้านท้ายสนามผายออก คล้ายนาฬิกาทราย สำหรับตาข่ายที่ใช้กันตรงกลางสูง 7 ฟุตเหมือนตาข่ายเบดมินตัน

ในระยะต่อมาก็กีฬาเทนนิสเป็นที่นิยมและเล่นกันทั่วทั้งประเทศอังกฤษ แต่ละแห่งก็ตั้งกฎเกณฑ์ และกติกาของตนเองขึ้น ตาข่ายที่กั้นกลางสนามก็เลื่อนจากที่สูงมาตั้งบนพื้น ในปี ค.ศ. 1875 สโมสรแมรีลีบอน คริกเก็ต (The Marylebone Cricket Club) ซึ่งเป็นสโมสรที่สำคัญในการดูแลมาตรฐานของเกมกีฬาต่าง ๆ และได้รับการสนับสนุนจากสโมสรออลอิงแลนด์โครเกทท์ (The All England Croquet Club, ก่อตั้งเมื่อปี ค.ศ. 1868 อยู่ชานเมืองของกรุงลอนดอนที่มีชื่อว่า “วิมเบิลดัน” Wimbledon) ได้พยายามเข้ามามีบทบาทในการควบคุมมาตรฐานของกีฬานี้ และได้ตั้งกติกาลอนเทนนิสขึ้นมาใหม่ ซึ่งแตกต่างไปจากของพันตรีวิงฟิลด์ ทำให้คนอังกฤษหันมาเล่นเทนนิสกัน

มากขึ้น มีการสร้างสนามเทนนิสขึ้นทั่ว ๆ ไป และในปี ค.ศ. 1877 ได้มีการจัดการแข่งขันเทนนิสชิงชนะเลิศแห่งชาติขึ้นเป็นครั้งแรก

ปัจจุบันสิ่งที่ เป็นของพันตรีวิงฟิลด์ที่เหลืออยู่ให้เห็น ได้แก่ อุปกรณ์การเล่นที่เป็นตาข่าย กับชื่อคำว่า "เทนนิส" (Tennis) เท่านั้น นอกจากนั้น ได้ถูกเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมทั้งสิ้นรวมทั้งสนามกติกาลเล่นและวิธีนับคะแนน พันตรีวิงฟิลด์จึงเปรียบเสมือนบิดาแห่งวงการเทนนิสโลก รูปปั้นของพันตรีวิงฟิลด์ ตั้งอยู่ที่ลอนเทนนิสสมาคมแห่งอังกฤษ

จากหลักฐานที่บันทึกส่วนใหญ่ พบว่า แมรี เอาเทอร์บริดจ์ (Mary Outerbridge) ได้ไปพบกีฬาเทนนิสที่เบอร์มิวดา (Bermuda) และในปี ค.ศ. 1874 ได้นำอุปกรณ์และวิธีการเล่นกีฬานี้มาเผยแพร่ในประเทศอเมริกา โดยเล่นกันที่สโมสรสตาร์เทน ไอซ์แลนด์คลับเก็ตและเบสบอล (The Staten Island Cricket and Baseball Club) รัฐนิวยอร์ก แต่นักประวัติศาสตร์ชาวอังกฤษ ทอม ทอดด์ (Tom Todd) ได้บันทึกไว้ว่าเป็น ดร.เจมส์ ดีไวส์ (Dr. James Dwight) เป็นผู้นำกีฬาเทนนิสเข้ามายังประเทศอเมริกาในตอนต้นของปีเดียวกัน ที่จริงแล้วก็ไม่มีหลักฐานแน่ชัดว่าใครเป็นคนแรก อย่างไรก็ตาม แมรี เอาเทอร์บริดจ์ (Mary Outerbridge) เป็นคนที่พยายามผลักดันกีฬาเทนนิสในรัฐนิวยอร์ก ส่วน ดร.เจมส์ ดีไวส์ (Dr. James Dwight) แพทย์หนุ่มจากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด (Harvard Medical School) เป็นผู้ที่มิบบทบาทสำคัญต่อวงการเทนนิสของอเมริกาและได้ชื่อว่าเป็น “บิดาแห่งกีฬาเทนนิสอเมริกา” (Father of Tennis US.) ดีไวส์ ไม่ได้ทำงานเกี่ยวกับสิ่งที่เรียนมา แต่กลับทุ่มเทเวลาให้กับเทนนิส โดยเป็นผู้ฝึกสอนแชมป์ชายเดี่ยวคนแรกของอเมริกา ดิก ซีเยร์ส (Dick Sears) และเล่นคู่กับ ซีเยร์ส (Sears) จนได้ตำแหน่งชนะเลิศประเภทชายคู่ในรายการ ยูเอส. โอเพ่น (US. Open)

กีฬาเทนนิสได้ถูกบรรจุอยู่ในการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกตั้งแต่ครั้งแรกที่กรุงเอเธนส์ (ปี ค.ศ. 1896) เรื่อยมาจนถึงการแข่งขันโอลิมปิกที่กรุงปารีสในปี ค.ศ.1924 หลังจากนั้นก็ได้ถูกยกเลิกไป และได้ถูกบรรจุอยู่ในกีฬาโอลิมปิกอีกในปี ค.ศ.1988 ที่กรุงโซล ประเทศเกาหลี

ปี ค.ศ.1900 เกมการเล่นเทนนิสได้พัฒนาขึ้นมาก เรนชอร์ส (Renshaws) เป็นผู้เริ่มการขึ้นเล่นหน้าเน็ต, ลอร์ฟอร์ด (Lawford) ใช้ลูกที่ท็อปสปิน (Topspin), ดีไวท์ เดวิส (Dwight Davis) ผู้คิดวิธีการเสิร์ฟแบบอเมริกันทวิส (American Twist) ได้ให้ถ้วยรางวัลสำหรับการแข่งขันประเภททีมระหว่างอังกฤษกับอเมริกา ซึ่งต่อมาได้เปิดโอกาสให้ประเทศอื่นเข้าร่วมการแข่งขันและเป็นรายการแข่งขันประเภททีมชายที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเรียกว่า “การแข่งขันเดวิสคัพ” (Davis Cup) (www.pyramidtennis.com)

ส่วนกีฬาเทนนิสในประเทศไทยนั้น ไม่มีหลักฐานแน่ชัดว่าใครเป็นผู้นำกีฬาเทนนิสเข้ามาสู่ประเทศไทยและในสมัยใด แต่สันนิษฐานว่าคงจะเริ่มเล่นในรัชกาลพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว โดยชาวอังกฤษและอเมริกันที่เดินทางเข้ามาในประเทศไทย แต่ในขณะนั้นคนไทยยังไม่สนใจการเล่นเทนนิสมากนัก คงเล่นกันในหมู่คนต่างชาติ จนกระทั่งในราวปี พ.ศ.

2460 ประชาชนให้ความสนใจกันมากขึ้น จึงมีการตั้งสโมสรเทนนิสขึ้นอย่างเป็นทางการแห่งแรกที่พระราชอุทยานสราญรมย์ มีสมาชิกครั้งแรกเพียง 10 คน ต่อมาเปลี่ยนสถานที่ไปเล่นที่พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ แต่ก็ล้มเลิกไปในที่สุด และมีเอกชนตั้งสโมสรเทนนิสขึ้นหลายแห่ง เช่น บริษัทบอร์เนียว, บริษัทบอมเบย์เบอร์มา และที่บ้านมิสเตอร์คอลลิน ซึ่งสมาชิกส่วนใหญ่เป็นชาวต่างประเทศสำหรับในหมู่คนไทยเช่นที่กระทรวงเกษตร, สโมสรโรงเรียนนายเรือ ในปี พ.ศ. 2469 กรมหมื่นพิทยาลงกรณ์ ได้ทรงจัดตั้งลอนเทนนิสสมาคมแห่งประเทศไทยขึ้น โดยได้รับความร่วมมือจากสโมสรเทนนิส 12 สโมสรคือ ราชกรีฑาสโมสร, สโมสรรถไฟ, สโมสรกีฬาอังกฤษ, สโมสรกีฬาสามัคยาจารย์, สโมสรนครสวรรค์, สโมสรสีลม, สโมสรลำปาง, สโมสรนารัฐ, สโมสรเชียงใหม่อิมคานา, สโมสรสงขลา, สโมสรกลาโหม และสโมสรภูเก็ต ได้ส่งผู้แทนเข้าประชุมกันเป็นครั้งแรกที่วังกรมหมื่นพิทยาลงกรณ์ ในที่ประชุมก็ได้ลงมติเอกฉันท์ให้ตั้ง “ลอนเทนนิสสมาคมแห่งประเทศไทย” และได้ทรงดำรงตำแหน่งนายกของลอนเทนนิสสมาคมเป็นคนแรก พร้อมทั้งได้ออกกฎข้อบังคับของสมาคมฯ ขึ้นใช้เป็นมาตรฐานทั่วไป ซึ่งได้ใช้เป็นบรรทัดฐานมาจนถึงปัจจุบันนี้ คณะกรรมการชุดแรกของลอนเทนนิสสมาคมแห่งประเทศไทยคือ กรมหมื่นพิทยาลงกรณ์ ทรงเป็นนายกสมาคมฯ นายอาร์ดี. เกรก เป็นเลขานุการกิตติมศักดิ์ พระยาสุพรรณสมบัติเป็นเหรียญกิตติมศักดิ์ส่วนสโมสรที่อยู่ในเครือที่ได้รับเลือกเป็นกรรมการคือ ราชกรีฑาสโมสร, สโมสรกีฬาสามัคยาจารย์, สโมสรกีฬาอังกฤษ, สโมสรสีลม และสโมสรกลาโหม

พระวรวงศ์เธอกรมหมื่นพิทยาลงกรณ์ ได้ทรงมีส่วนสำคัญในการสร้างลอนเทนนิสสมาคมแห่งประเทศไทย และได้ทรงดำรงตำแหน่งนายกสมาคม ตั้งแต่ พ.ศ. 2470 ถึง พ.ศ. 2482 เป็นเวลาถึง 12 ปี ต่อมาในปี พ.ศ. 2482 พลเอกหลวงพรหมโยธี ได้รับเลือกเป็นนายกสมาคม ในวันที่ 20 พฤศจิกายน พ.ศ. 2484 พ.ต.ท. ชุนศรีวรากร ได้รับเลือกเป็นนายกสมาคม และในปี พ.ศ. 2490 หม่อมเจ้าวิมวาทิตย์ พีพัฒน์ทรงเป็นนายกสมาคม (www.pyramidtennis.com)

การแข่งขันเทนนิสรายการแกรนด์แสลม (Grand Slam)

เทนนิสรายการแกรนด์แสลม (Grand Slam) ถือว่าเป็นรายการที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของการแข่งขัน ซึ่งนักกีฬาเทนนิสส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับรายการนี้ เนื่องจากมีคะแนนสะสมที่สูง อีกทั้งยังมีเงินรางวัลในการแข่งขันที่สูงอีกด้วย ในการแข่งขันจะมีทั้งหมด 5 ประเภท คือ ชายเดี่ยว (Men Single) ชายคู่ (Men Double) หญิงเดี่ยว (Women Single) หญิงคู่ (Women Double) และคู่ผสม (Mix Double) ในประเภทชายเดี่ยวและชายคู่ เป็นการแข่งขันที่ต้องชนะกัน 3 ใน 5 เซ็ต ส่วนในประเภทหญิงเดี่ยว หญิงคู่ และคู่ผสม เป็นการแข่งขันที่ต้องชนะกัน 2 ใน 3 เซ็ต ทุกเซตจะเล่นด้วยระบบไท – เบรค ยกเว้นเซตสุดท้ายจะเล่นแบบระบบชนะติดต่อกัน 2 เกม เมื่อสกอร์ 5 เกมเท่ากัน (เจริญชัย ใจขาน, 2539) ในการแข่งขันรายการแกรนด์แสลมจะประกอบไปด้วย 4 รายการ (Patrick McEnroe, ค.ศ.1998) คือ

1. รายการ ออสเตรเลีย โอเพ่น (Australian Open) ณ ประเทศออสเตรเลีย
2. รายการ เฟรนช์ โอเพ่น (French Open) ณ ประเทศฝรั่งเศส
3. รายการ วิมเบิลดัน (Wimbledon) ณ ประเทศอังกฤษ
4. รายการ ยูเอส. โอเพ่น (US. Open) ณ ประเทศสหรัฐอเมริกา

รายการออสเตรเลีย โอเพ่น (Australian Open)

รายการออสเตรเลีย โอเพ่น จัดแข่งขันขึ้นเป็นครั้งแรกใน



ปี ค.ศ.1905 ที่ แวร์เฮ้าส์กราวด์ (Warehousemen's Grounds) เมืองเมลเบิร์น (Melbourne) เรียกว่า “ออสเตรเลีย แชมป์เปียนชิพ” (Australasian Championship) ซึ่งสถานที่จัดการแข่งขันได้เวียนไปจัดตามเมืองใหญ่ต่าง ๆ จนถึงปี ค.ศ.1972 จึงได้มาจัดที่เมืองเมลเบิร์น (Melbourne) เป็นประจำ

ในปี ค.ศ.1988 ศูนย์เทนนิสนานาชาติ (National Tennis Center) ได้มีสถานที่ตั้งอย่างถาวรอยู่ที่ ฟลินเดอร์ พาร์ค (Flinders Park) เมืองเมลเบิร์น (Melbourne) สนามเทนนิสที่ศูนย์นี้เป็นสนามพื้นคอนกรีต (Hard Court) มี เซ็นเตอร์คอร์ท (Center Court) ที่บรรจุผู้ชมได้ประมาณ 15,000 คน และสามารถเปิดปิดหลังคาได้ (Retractable-roof Stadium) เมื่อต้องการดังนั้นในปีนี้ ประเพณีการแข่งขันบนคอร์ทหญ้า (Grass Court) จึงเปลี่ยนมาเป็นการแข่งขันบนสนามพื้นคอนกรีต

ในปี ค.ศ.1969 ออสเตรเลีย แชมป์เปียนชิพ (Australian Championship) ได้เปลี่ยนเป็นรายการแข่งขันชิงเงินรางวัล ทั้งนักเทนนิสสมัครเล่นและนักเทนนิสอาชีพสามารถเข้าแข่งได้ เงินรางวัลของปีนั้นประมาณ \$25,000 ชนะเลิศประเภทชายเดี่ยวได้รับ \$5,000 สำหรับชนะเลิศประเภทหญิงจะได้ \$1,500 และในปี ค.ศ.1996 เงินรางวัลได้เพิ่มขึ้นเป็น \$6,526,520 (www.pyramidtennis.com)

รายการเฟรนช์ โอเพ่น (French Open)

รายการเฟรนช์ โอเพ่น เป็นการแข่งขันบนคอร์ทดิน (Clay Court) จัดที่กรุงปารีส บางคนเรียกว่าเป็นการแข่งขันเทนนิสชิงแชมป์โลกสำหรับคอร์ทดิน (World Clay Championship) คอร์ทดินเป็นพื้นผิวที่ประเทศในทวีปยุโรปนิยมเล่นกันมาก



เริ่มแข่งขันครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ.1891 สำหรับประเภทชายและปี ค.ศ.1897 จึงได้เริ่มการแข่งขันประเภทหญิง ซึ่งการแข่งขันได้จำกัดเฉพาะชาวฝรั่งเศสและผู้ที่อาศัยอยู่ในประเทศเท่านั้น จนกระทั่งปี ค.ศ.1925 จึงได้เปิดให้คนทั่วไปสมัครแข่งขันได้ และตั้งแต่นั้นมา เฟรนช์ โอเพ่น (French Open) ก็เป็นการแข่งขันรายการหนึ่งในแกรนด์สแลม (Grand Slam)

ในปี ค.ศ.1924 การแข่งขันนี้ได้ถูกยกเลิก เนื่องจากการแข่งขันโอลิมปิกและจากการที่คณะกรรมการจัดการแข่งขันตัดสินใจเปิดโอกาสให้ชาวต่างชาติเข้าร่วมการแข่งขันได้ นักเทนนิสที่

ไม่ใช่ชาวฝรั่งเศสคนแรกที่ชนะเลิศในรายการนี้ เป็นชาวอเมริกันชื่อ วินนี่ ริชาร์ด (Vinnie Richards) และ โฮวาร์ด คินเวย์ (Howard Kinsey) ได้ตำแหน่งชนะเลิศประเภทชายคู่ (ปี ค.ศ.1926) นักเทนนิสชาวฝรั่งเศสที่ประสบความสำเร็จมากที่สุด (ในช่วงที่ให้เฉพาะชาวฝรั่งเศสแข่งขัน) คือ แม็กซ์ ดีคูกีช (Max Decugis) ชนะเลิศประเภทชายเดี่ยวถึง 8 ครั้ง (ค.ศ.1903-1904, ค.ศ.1907-1909, ค.ศ.1912-1914) และ ซีซีเลีย แมสสัน (Cecilia Masson) ชนะเลิศประเภทหญิงเดี่ยว 6 ครั้ง (ค.ศ. 1897-1900, ค.ศ.1902-1903)

ในปี ค.ศ.1925 ผู้ที่จะได้ตำแหน่ง แกรนด์แสลม (Grand Slam) ก็ใกล้เป็นจริง เมื่อ แจ็ค ครอฟอร์ด (Jack Crawford) ชนะเลิศถึง 3 รายการคือ วิมเบิลดัน ออสเตรเลียน โอเพ่น และเฟรนช์ โอเพ่น หลังจากนั้น 3 ปี คือปี ค.ศ.1928 การแข่งขันได้ถูกจัดขึ้นที่ โรแลนด์ การ์อส (Roland Garros) จนกระทั่งทุกวันนี้

ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 ไม่มีการแข่งขัน วิมเบิลดัน และ ออสเตรเลียน โอเพ่น แต่ในปี ค.ศ.1942 นาซีได้อนุญาตให้มีการแข่งขัน เฟรนช์ โอเพ่น ได้และจำกัดเฉพาะนักเทนนิสชาวฝรั่งเศสเท่านั้น ข้อจำกัดนี้ใช้มาจนกระทั่งปีแรกหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 (ปี ค.ศ.1946)

ในปี ค.ศ.1968 เฟรนช์ โอเพ่น เป็นรายการแรกที่ให้นักเทนนิสสมัครเล่นและอาชีพทำการแข่งขันด้วยกัน เพื่อชิงเงินรางวัล \$25,000 เป็นรางวัลชนะเลิศสำหรับประเภทชาย \$3,000 และประเภทหญิง \$1,000 ในปี ค.ศ.1996 เงินรางวัลของรายการนี้ได้เพิ่มขึ้นเป็น \$10,707,560 โดยแบ่งเป็นรางวัลของประเภทชาย \$690,400 และของประเภทหญิง \$644,000 ตามลำดับ

ปี ค.ศ.1973 ได้เริ่มใช้ระบบ ไท-เบรก (Tie-Break) ในการแข่งขัน ถือว่าเป็นรายการสุดท้ายในรายการแกรนด์แสลมที่นำระบบนี้มาใช้ (www.pyramidtennis.com)

รายการวิมเบิลดัน (Wimbledon)

รายการวิมเบิลดัน ได้ชื่อว่าเป็นรายการที่ยิ่งใหญ่และมีเกียรติที่สุดของโลก จัดที่สนามของ สโมสรออลอิงแลนด์โครเกท (The All England Lawn Tennis & Croquet Club) สนามเมืองของกรุงลอนดอนที่เรียกว่า วิมเบิลดัน (Wimbledon) เป็นการแข่งขันบนสนามหญ้าจัดครั้งแรกเมื่อวันที่ 19 กรกฎาคม ค.ศ.1877 มีผู้เข้าร่วมการแข่งขันเพียง 22 คน และในปี ค.ศ.1922 ได้ย้ายมาจัดที่ถนน Church จนกระทั่งถึงทุกวันนี้ ในช่วงแรกเป็นการแข่งขันในระดับสมัครเล่น มาจนถึงปี ค.ศ.1968 จึงเปิดให้ระดับอาชีพเข้าแข่งขันได้ โดยการแข่งขันแบ่งเป็นประเภท ชายเดี่ยว ชายคู่ หญิงเดี่ยว หญิงคู่ คู่ผสม เยาวชนชายเดี่ยว เยาวชนชายคู่ (อายุไม่เกิน 18 ปี) เยาวชนหญิงเดี่ยว เยาวชนหญิงคู่ (อายุไม่เกิน 18 ปี) และสูงอายุประเภทคู่ (อายุ 35 และ 45 ปี)



ในปี ค.ศ.1968 รางวัลทั้งหมดของการแข่งขันตั้งไว้ที่ \$63,000 สำหรับตำแหน่งชนะเลิศประเภทชายเดี่ยวเป็นเงิน \$4,800 และชนะเลิศประเภทหญิงเดี่ยวเป็น \$1,800 ในปี ค.ศ.1996 จำนวน

เงินรางวัลได้เพิ่มขึ้นเป็น \$8,855,410 ส่วนตำแหน่งชนะเลิศชายเดี่ยวและหญิงเดี่ยวจะได้รับเงินถึง \$609,160 และ \$547,150 ตามลำดับ

ในปี ค.ศ.1972 ได้มีการใช้ระบบ ไท-เบรก (Tie-Break) เมื่อได้ 8-8 เกม จนกระทั่งปี ค.ศ. 1979 จึงเปลี่ยนให้เหมือนกับรายการแข่งขันอื่น ๆ ทั่วโลกคือจะใช้ระบบ ไท-เบรก (Tie-Break) เมื่อได้ 6 เกมเท่านั้น (6-6 เกม) อย่างไรก็ตาม รายการวิมเบิลดัน (Wimbledon) ยังพยายามรักษาประเพณีเก่า ๆ ไว้คือจะไม่มีการใช้ระบบไท-เบรก (Tie-Break) ในเซตที่ 5 ของการแข่งขันประเภทชายเดี่ยว และในเซตที่ 3 ของการแข่งขันประเภทหญิงเดี่ยว (www.pyramidtennis.com)

รายการ ยูเอส. โอเพ่น (US. Open)

รายการ ยูเอส. โอเพ่น เดิมเรียกรายการแข่งขันนี้ว่า ยูไนเต็ด สเตท แชมป์เปียนชิพ (United States Championships) ซึ่งมีการจัดการแข่งขันเป็นประจำทุกปีที่ ยูเอส. เนชั่นแนล เทนนิส เซ็นเตอร์ (US. National Tennis Center) เมืองฟลัชชิง เมโดว์ (Flushing Meadow) รัฐนิวยอร์ก (New York)



ด้วยความช่วยเหลือของ ค็อกเตอร์ เจมส์ ดีไวท์ (Dr. James Dwight) หรือเป็นที่รู้จักกันดีว่าเป็น “บิดาแห่งเทนนิสของประเทศอเมริกา (Father of American Tennis)” ได้มีการจัดการแข่งขันขึ้นเป็นครั้งแรกในปี 1881 ที่นิวพอร์ตคาสีโน (Newport Casino) รัฐโรดไอแลนด์ (Rhode Island) ซึ่งมีประเภทชายอย่างเดียว และจัดติดต่อกันที่นี้จนถึงปี ค.ศ.1914

ในระหว่างปี ค.ศ.1887 - ค.ศ.1914 ประเภทชายคู่ การแข่งขันได้ถูกแบ่งออกเป็นเขต ๆ และแข่งในสถานที่ต่าง ๆ แต่รอบชิงชนะเลิศจะกลับมาแข่งกันที่นิวพอร์ตคาสีโน

รายการ ยูเอส. เนชั่นแนล แชมป์เปียนชิพ (US. National Championships) ได้ย้ายสถานที่จัดการแข่งขันอยู่หลายครั้ง เช่น ในปี ค.ศ.1915 การแข่งขันประเภทชายเดี่ยวและการชิงชนะเลิศประเภทชายคู่ ได้ย้ายไปจัดที่ เวสต์ไซด์ เทนนิส คลับ (West Side Tennis Club) เมืองฟอร์เรสต์ฮิลล์ (Forest Hills) รัฐนิวยอร์ก (New York)

ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 (ค.ศ.1942 - ค.ศ.1945) ได้จัดการแข่งขันทั้ง 5 ประเภท (ชายเดี่ยว ชายคู่ หญิงเดี่ยว หญิงคู่และคู่ผสม) ที่ ฟอร์เรสต์ ฮิลล์ (Forest Hills)

ปี ค.ศ.1968 การแข่งขันเปิดโอกาสให้กับนักเทนนิสอาชีพและสมัครเล่น โดยมีรางวัลเป็นเงินทั้งหมด \$100,000 ชนะเลิศประเภทชายเดี่ยวได้ \$14,000 และ \$6,000 สำหรับชนะเลิศประเภทหญิงเดี่ยว ในปี ค.ศ.1996 เงินรางวัลของรายการนี้ได้สูงขึ้นถึง \$10,893,890

หลังจากปี ค.ศ.1969 รายการการแข่งขันที่ บอสตัน (Boston) ซึ่งเป็นการแข่งขันของนักเทนนิสสมัครเล่นเท่านั้น ได้ถูกยกเลิก ทั้งนี้เพื่อเป็นการป้องกันความสับสนว่ามีการแข่งขัน ยูเอส. เนชั่นแนล แชมป์เปียนชิพ (US. National Championships) 2 ครั้งภายในปีเดียวกัน

พื้นสนามที่ใช้แข่งขันในช่วงแรกเป็นสนามหญ้า (Grass Court) จนกระทั่งปี ค.ศ.1975 ที่ ฟอว์เรสต์ ฮิลล์ (Forest Hills) ได้เปลี่ยนเป็นคอร์ตดิน (Clay Court) และในปี ค.ศ.1976 ที่ เมืองฟลัชซิงเมโดว์ (Flushing Meadow) การแข่งขันใช้สนามพื้นคอนกรีต (Hard Court) โดยผิวหน้าเป็น ฮาร์ทรู (Har-Tru) และเปลี่ยนเป็น เดโค-ทर्फ (Deco-Turf) ในปี ค.ศ.1978 จนกระทั่งทุกวันนี้ (www.pyramidtennis.com)

ยุทธวิธีในการเล่นเทนนิส (Strategies)

หลักสำหรับยุทธวิธีในการเล่นเทนนิส

เวย์น เพียช (Wayne Pearce) และเจนิซ เพียช (Janice Pearce) ได้แนะนำไว้ว่า ผู้เริ่มเล่นมีหลักเบื้องต้นอยู่ว่า จงพยายามรักษาลูกบอลให้อยู่ในการเล่น (Keep the ball in play) ฟีคตีโต้ลูกบอลให้มีความแน่นอนทั้งโฟร์แฮนด์และแบ็คแฮนด์ อย่าเพิ่งไปพะวงเรื่องความแรง (Power) และการวางลูก (Placemnt) สิ่งแรกที่คุณเล่นใหม่ต้องคำนึงถึงคือตีโต้ลูกบอลให้อยู่ในการเล่นให้ได้การตีแรง ๆ ความแม่นยำของการวางลูกและการตีให้ลูกลอยไปเสียดตาข่ายจะดีขึ้นเมื่อความชำนาญมีมากขึ้น นอกจากนี้เขายังได้แนะนำผู้เล่นที่มีฝีมือระดับสูงไว้ว่า สิ่งแรกที่คุณเล่นซึ่งมีทักษะระดับสูงต้องฝึกทำให้ได้ดีคือ ความสามารถตีโต้ลูกทุกแบบจากฝ่ายตรงข้ามได้แน่นอน (สุเมธ แก้วแพรง, 2531)

หลักที่สำคัญสำหรับยุทธวิธีในการเล่นเทนนิสประเภทเดี่ยว ตามที่สถาบันเทนนิสนานาชาติ (ITF) ใช้สำหรับการฝึกสอนได้ก็คือ มีการวางแผนในการเล่น พยายามที่จะใช้จุดแข็งของตัวเองตลอดการเล่น พยายามที่ดีไปทางจุดอ่อนของฝ่ายตรงข้าม ใช้ลูกตีที่เหมาะสมกับสถานการณ์ (Shots selection) มีความคิดในทางบวกตลอดเวลา เล่นอยู่กับลูกเทนนิสไม่ใช่เล่นอยู่กับฝ่ายตรงข้าม ปรับเปลี่ยนเกมการเล่นไปตามสถานการณ์ ทำให้ฝ่ายตรงข้ามต้องเคลื่อนที่อยู่ตลอดเวลา พยายามไม่ตีเสียเอง (Unforce Error) และ สามารถวิเคราะห์การเล่นได้เมื่อฝ่ายตรงข้ามมีการเปลี่ยนกลยุทธ์และยุทธวิธีในการเล่น (เดฟ ไมค์เลย์ และมิเกล เครสโป, 1998)

สุเมธ แก้วแพรง (2531) กล่าวว่า ผู้เริ่มเล่นเมื่อเริ่มเล่นเกมควรเล่นเฉพาะลูกเสิร์ฟ รับลูกเสิร์ฟ และการตีโต้เพื่อทำคะแนน เมื่อได้ฝึกเล่นไประยะหนึ่งการบังคับการตี (Control shots) จะค่อย ๆ ดีขึ้น จากนั้นจึงฝึกเล่นด้วยการตีแบบรูปอื่น ๆ เพิ่มขึ้น เกมนี้สำหรับการบังคับลูกบอล (Ball control) ในผู้เล่นระดับนี้ต้องต่ำกว่าเกมนี้ของผู้เล่นระดับสูง เมอร์ฟีกล่าวว่า ผู้เริ่มเล่นนั้นเขายังไม่เรียกว่า ผู้เล่น (Player) แต่เขาเรียกว่า ผู้ตีโต้ (Rallyer) เท่านั้น ที่เป็นเช่นนี้เพราะยังไม่ได้เรียนการเล่นหน้าตาข่าย (Net Play) หรือตีสปิน (Spin) อาจจะยังไม่สามารถตีลูกวางตามจุดได้ (Placement) การตียังเป็นแบบง่าย ๆ ให้ข้ามตาข่ายไปตกในสนามของฝ่ายตรงข้าม นี่คือการตีที่สำคัญของผู้เริ่มเล่น จึงเห็นได้ว่าเกมการเล่นถูกจำกัดลงมาก ต่อมาเมื่อได้เรียนได้ฝึกมากขึ้น มี

ความสามารถดีขึ้น ย่อมสามารถแสดงยุทธวิธีต่าง ๆ มากขึ้นและดีขึ้นได้ สำหรับในขั้นเริ่มต้นนี้ การเล่นแบบง่าย ๆ หรือดั่งง่าย ๆ คือยุทธวิธีแห่งชัยชนะ

แผนการเล่นที่ง่ายที่สุดที่สามารถแนะนำได้คือ พยายามทำให้ฝ่ายตรงข้ามปั่นป่วน ขณะที่เราเล่นอยู่ที่ท้ายสนาม และเล่นด้วยความแน่นอน สมมติว่าทั้งสองฝ่ายเล่นอยู่หลังท้ายสนามไปประมาณ 2-3 ฟุต และกำลังตีโต้กันไปมาไปด้านหลังและด้านข้าง เพื่อให้ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดทำเสีย สำหรับการเล่นระดับนี้ การตีแบ็คแฮนด์มักเป็นจุดอ่อนเสมอ ลูกบอลส่วนมากจึงถูกตีไปยังเป้าหมายคือ ด้านซ้ายมือของฝ่ายตรงข้าม ต่อไปนี้เราจะได้พิจารณาถึงการตีซึ่งเป็นพื้นฐานของการตีจากท้ายสนาม ต่อไปจะกลายเป็นทักษะระดับสูง การตีแบบนี้ คือ การตีแบ็คแฮนด์ทะแยงสนาม (Backhand Cross-court) ผู้เริ่มเล่นยังไม่สามารถตีได้แรงและแน่นอน ลูกบอลที่ตีออกไปมักลอยสูงเหนือตาข่ายถึง 3-4 ฟุต และลอยไปช้า ๆ เราจึงพบเห็นกันบ่อย ๆ ว่าผู้เล่นมักจะต้องปรับตำแหน่งของตนเพื่อหลีกเลี่ยงลูกบอลที่มาจากด้านแบ็คแฮนด์ของตน คือพยายามเฉียงไปตีด้าน โฟร์แฮนด์ซึ่งถนัดกว่าแทน การหลีกเลี่ยงเช่นนี้ทำให้การบังคับทิศทางของลูกบอลเสีย โดยเฉพาะในการเล่นระดับนี้ ผู้เริ่มเล่นต้องสามารถตีไปจากแบ็คแฮนด์ให้ต่อเนื่องกันและต้องแสดงความแข็งแกร่งให้ฝ่ายตรงข้ามกลัว การตี (Shotss) ไปทางโฟร์แฮนด์ของฝ่ายตรงข้ามควรทำเมื่อได้โอกาสและหากสามารถตีได้ลึกจะเป็นสิ่งที่ดีมาก การตีถ้าเป็นไปได้ให้ตีสั้นและลึกสลับกันไปทางแบ็คแฮนด์ สิ่งสำคัญเหนืออื่นใด คือ ผู้เริ่มเล่นต้องเล่นจากท้ายสนามให้แน่นอน มั่นคง การเล่นแน่นอนคือเป้าหมายสำคัญและเป็นกุญแจสู่ชัยชนะของผู้เล่นระดับนี้

ซูเมธ แก้วแพรง (2531) กล่าวว่า การตีให้ได้เปรียบเป็นยุทธวิธีอีกอย่างที่จะทำให้ได้มาซึ่งชัยชนะ ดังนั้นจึงให้ความหมายของการตีให้ได้เปรียบว่า ความสามารถในการตีหรือกระบวนการของการตีลูก (Shots) ที่เปิดโอกาสให้ได้แต้ม (Point) มากที่สุด ตัวอย่างเช่น ในระหว่างการเล่น สมมติว่าท่านพยายามตีลูกอย่างแรงให้ลูกไปตกใกล้เส้นข้างในแดนของฝ่ายตรงข้าม การตีได้เช่นนี้ ท่านย่อมมีโอกาสที่จะชนะแต้มนี้ได้มาก เพราะท่านได้บังคับให้ฝ่ายตรงข้ามต้องตีได้ลูกนี้ไปตกบริเวณมุมสนามในแดนของท่านซึ่งเขาไม่ค่อยถนัด ฉะนั้น เปอร์เซ็นต์หรือโอกาสที่ฝ่ายตรงข้ามจะทำเสียไปเองจึงมีมาก

ผู้เริ่มเล่นและผู้เล่นฝีมือระดับกลาง (Intermediat Player) มักตั้งใจว่าทุกลูกที่ดีต้องชนะแต้ม แต่ความจริงจะเป็นเช่นนั้นไม่ได้ การตีแต่ละครั้งจะทำหน้าที่เพียงหนึ่งประการจากสามประการดังนี้

1. จะช่วยให้ลูกบอลอยู่ในการเล่น (Ball in Play) อย่างปลอดภัย เพื่อหาโอกาสตีทำคะแนนหรือชนะแต้มนั้น ๆ ต่อไป
2. จะบังคับให้ฝ่ายตรงข้ามไปอยู่ในตำแหน่งที่เราได้เปรียบตามหลักกลยุทธ์และยุทธวิธีในการเล่นเทนนิส
3. ตีทำคะแนนหรือชนะแต้มนั้นเลย

ผู้เล่นที่ได้เปรียบนั้น คือผู้เล่นที่พยายามปรับการเล่นของคนให้เข้ากับสภาพการเล่นครั้งนั้น ๆ คือ จะเป็นฝ่ายรุก (Offense) ทันทีเมื่อโอกาสอำนวยให้ และจะดีเพื่อป้องกัน (Defense) ไว้ก่อน เมื่อตกอยู่ในสถานการณ์ที่ถูกบีบบังคับ มิใช่ตะบันตีทำคะแนนอย่างเดียว แรนด์แม็กเนลลีกล่าวว่า “ผู้เล่นที่ได้เปรียบคือผู้เล่นที่มุ่งพยายามบีบบังคับฝ่ายตรงข้ามให้รวนเร ให้ความผิดพลาดเกิดขึ้นกับตัวเอง”

สุเมธ แก้วแพรก (2531) กล่าวต่ออีกว่า ผู้เล่นเทนนิสทุกคนจะมีข้อดีและข้อเสียหรือจุดอ่อนของตนเอง ระหว่างการแข่งขันเราไม่สามารถตีลูกเพื่อหลีกเลี่ยงข้อดีของฝ่ายตรงข้ามได้ตลอดการเล่น หรืออาจกล่าวได้ว่าไม่สามารถตีลูกไปทางจุดอ่อนของฝ่ายตรงข้ามได้ตลอดการแข่งขัน แต่กลยุทธ์และยุทธวิธีในการเล่นเทนนิสแห่งชัยชนะนั้นขึ้นอยู่กับความสามารถ รู้จักฉวยโอกาสเมื่อเป็นฝ่ายได้เปรียบ โดยเฉพาะเมื่อเป็นฝ่ายเสิร์ฟ ถ้าฝ่ายตรงข้ามมีจุดอ่อนทางด้านแบ็คแฮนด์ เป้าหมายของการเสิร์ฟ คือ ด้านแบ็คแฮนด์ของฝ่ายตรงข้าม แล้วติดตามด้วยเอ็บบโพรชช็อต (Approach shots) และกราวด์สโตรก (Ground stroke) ที่มั่นคงแน่นอน ขณะที่เราโจมตีจุดอ่อนของฝ่ายตรงข้ามอยู่นั้น ฝ่ายตรงข้ามเขาจะพุ่งเสิร์ฟอยู่ที่จุดอ่อนของฝ่ายเราเช่นเดียวกัน ฉะนั้น จึงจำเป็นที่เราจะต้องแสดงความแข็งแกร่งหลาย ๆ อย่างเพื่อรักษาความสมดุลเหล่านี้ไว้ และป้องกันไม่ให้ฝ่ายตรงข้ามมีโอกาเล่นเกมที่แข็งแกร่งของเขาได้ต่อไป นี่เป็นหลักกลยุทธ์และยุทธวิธีในการเล่นเทนนิสสำหรับใช้ต่อสู้กับผู้เล่นที่มีความสามารถเด่นหลาย ๆ อย่าง

การติดตามลูกเสิร์ฟขึ้นไปหน้าตาข่าย (Serve and Volley)

สุเมธ แก้วแพรก (2531) กล่าวว่า ถ้าท่านเสิร์ฟได้แรง ฝ่ายตรงข้ามไม่น่าจะตีได้กลับมาได้ โดยเฉพาะบนสนามพื้นคอนกรีต การติดตามลูกเสิร์ฟขึ้นไปหน้าตาข่ายสามารถใช้ได้ดีเหมือนกับเอ็บบโพรชช็อต (Approach shots) ถึงแม้ว่าการเล่นแบบเสิร์ฟและวอลเลย์จะเป็นยุทธวิธี (Strategies) อย่างหนึ่งในกีฬาเทนนิส แต่สำหรับเทนนิสอาชีพ (Professional) แล้ว เขาจะไม่ขึ้นไปหน้าตาข่ายทันทีหลังจากเสิร์ฟ ปกติเขาจะขึ้นไปหยุดอยู่กลางสนามระหว่างเส้นเสิร์ฟกับท้ายสนามก่อน เพื่อรอคูฝ่ายตรงข้ามตีลูกบอล แล้วจึงเคลื่อนเข้าไปสู่ตำแหน่งที่ต้องการทันที การหยุดอยู่ชั่วขณะหนึ่งนี้เป็นสิ่งดีมากสำหรับยุทธวิธีการเล่นแบบเสิร์ฟแล้วตามขึ้นวอลเลย์ ถ้าขึ้นไปหน้าตาข่ายเร็วเกินไป ท่านจะไม่มีโอกาสได้อ่านให้รู้ว่าฝ่ายตรงข้ามตีลูกไปทางใด เป็นที่ยอมรับกันว่า การตีวอลเลย์ครั้งแรกต้องยืนตีจากหลังเส้นเสิร์ฟ ฉะนั้นอย่าพยายามทำแต้มด้วยวอลเลย์ครั้งแรก เป้าหมายของการวอลเลย์ครั้งแรกคือ ลูกบอลตกใกล้ที่มุมสนามด้านหนึ่งด้านใด แล้วจะสามารถตีทำคะแนนได้ในการตีครั้งต่อไป

ทอม กูลิกสัน (1994) กล่าวว่า ในการเล่นแบบเสิร์ฟแล้วตามขึ้นวอลเลย์นั้น เปอร์เซนต์ในการเสิร์ฟลูกแรกจะต้องมีเปอร์เซนต์ที่สูง พยายามขึ้นหน้าตาข่ายเมื่อมีจังหวะทุกครั้ง

การเล่นเกมห่ายสนาม (Aggressive Baseline)

ซูเมธ แก้วแพรง (2531) กล่าวว่า พื้นฐานสำคัญยิ่งของการเล่นเกมให้ได้เปรียบคือ การตีลูกกราวด์สโตรคที่มั่นคง (Ground Stroke) แต่นักเทนนิสฝีมือระดับสูง ๆ มักจะทำแต้มด้วยลูกที่เล่นหน้าตาข่าย ส่วนการเล่นลูกที่อยู่ท้ายสนามนั้นเป็นการเล่นซึ่งนำทางไปสู่การเล่นลูกหน้าตาข่ายต่อไป และในที่สุดจะได้แต้มเช่นกัน นักเทนนิสอาชีพในปัจจุบัน (โดยเฉพาะชาย) ถือว่าความแข็งแกร่งเป็นปัจจัยที่สำคัญมาก และมักเรียกนักเทนนิสประเภทนี้ว่าเป็น “ผู้เล่นเจ้าพลัง” (Power Players) ซึ่งผู้เล่นประเภทนี้ที่รู้จักกันดีได้แก่ จอน นิวคอมบ์ (John newcombe) สแตน สมิธ (Stan smith) และ อาร์เธอร์ แอช (Arthur ashe) เป็นต้น แบบการเล่นของนักเทนนิสเหล่านี้คือ “เสิร์ฟและวอลเลย์ (Serve and volley) ผู้เล่นที่มีความแข็งแกร่งพอมักตามลูกเสิร์ฟขึ้นไปหน้าตาข่ายเพื่อวอลเลย์ ความแข็งแกร่งในที่นี้หมายถึง เสิร์ฟและวอลเลย์ได้รุนแรงและลงสนาม การเล่นแบบเสิร์ฟและวอลเลย์ใช้ได้ดีมากกับผู้เล่นที่เสิร์ฟได้ดีและโดยเฉพาะถ้าสนามหญ้าสำหรับนักเทนนิสอันดับโลกในปัจจุบัน เช่น จิมมี่ คอรันเนอร์ (Jimmy Connors) กิลเลอโม วิลาส (Guil Lermo Vilas) และบิเจอร์น บอร์ก (Bjorn Borg) ล้วนเป็นผู้เล่นที่สามารถเล่นได้ทั้งที่ท้ายสนาม (Base Line Game) และหน้าตาข่าย (Net Game)

กลยุทธ์สำคัญที่นำไปสู่ความสำเร็จสำหรับการเล่นเกมท้ายสนามคือ

1. ความสามารถในการตีลูกกราวด์สโตรค (Ground strokes) ให้ลูกบอลไปตกห่างจากเส้นท้ายสนามของฝ่ายตรงข้ามประมาณ 2-3 ฟุต

2. ความสามารถในการตีลูกบอลทะแยงสนาม (Cross Court) และขนานกับเส้นข้าง (Down the Line) ได้ดีทั้งโฟร์แฮนด์และแบ็คแฮนด์

แนลลี ได้ให้เหตุผลของการตีทะแยงคอร์ทสำหรับการเล่นเกมท้ายสนามไว้ว่า

1. สนามเทนนิสมีลักษณะยาวและแคบ แนวทะแยงจากมุมหนึ่งถึงอีกมุมหนึ่ง จึงมีช่องว่างมากกว่าแนวจากมุมหนึ่งถึงอีกมุมหนึ่ง ซึ่งอยู่ด้านเดียวกัน ฉะนั้น การตีทะแยง (Cross Court) จึงมีโอกาสเสียน้อยกว่า

2. ตาข่ายที่กึ่งกลางต่ำกว่าข้าง ๆ ถึง 6 นิ้ว ฉะนั้นการตีทะแยงจึงมีโอกาสติดตาข่ายน้อยกว่า

3. การตีทะแยงทำให้ลูกบอลหนีออกไปจากแดนกลางสนามของฝ่ายตรงข้าม การเล่นประเภทเดียว ถือว่าแดนกลางสนามเป็นแดนที่สำคัญที่สุด เพราะสามารถตีได้ลูกไปได้ทั้งสองข้าง

นอกจากตีทะแยง (Cross court) แล้วเรายังสามารถตีลูกขนานไปกับเส้นข้าง (Down the Line) เมื่อมีโอกาส เช่น เมื่อฝ่ายตรงข้ามเสียหลักถลาไปอยู่ข้างใดข้างหนึ่งของสนาม แต่การตีลูกขนานแบบนี้ลูกมักติดตาข่าย หรือออกนอกสนามไปเลยบ่อย ๆ เพราะต้องตีแรง การตีที่ดีในสถานการณ์เช่นนี้คือตีแรงขนานกับเส้นข้าง (Down the Line) แล้วตามขึ้นไปซ้ำด้วยวอลเลย์ไปอีกทางมุมหนึ่ง (ซูเมธ แก้วแพรง, 2531)

ทอม กูติกสัน (1994) กล่าวว่า ในการเล่นเกมท่ายสนามนั้น ต้องตีลูกให้ลึก ตีลูกให้สูงไป ในทางจุดอ่อนของฝ่ายตรงข้าม และต้องทำให้ฝ่ายตรงข้ามเคลื่อนที่อยู่ตลอดเวลา

การขึ้นไปเล่นหน้าตาข่าย (Counter Puncher / Attack to the Net)

สุเมธ แก้วแพรง (2531) กล่าวว่า ตำแหน่งสำคัญที่สุดสำหรับการรุกคือตำแหน่งที่หน้าตาข่าย ผู้เล่นที่ยืนเล่นหน้าตาข่ายจะตีชนะง่ายกว่าเมื่อยืนเล่นหลังเส้นท่ายสนาม เพราะสามารถตีลูกบอลได้เร็วกว่า จึงทำให้ฝ่ายตรงข้ามมีเวลาเตรียมตัวเพื่อตีได้กลับมาน้อย และที่สำคัญที่สุดคือ ผู้เล่นหน้าตาข่ายจะมีพื้นที่สนามของฝ่ายตรงข้ามเปิดกว้างมากขึ้น โอกาสตีให้ชนะทันทีจึงมีมากขึ้น ขณะเดียวกัน ตำแหน่งหน้าตาข่ายถือว่าเป็นตำแหน่งที่ไม่ดีเอามาก ๆ สำหรับการเล่นป้องกัน (Defense) เพราะพื้นที่ สนามด้านหลังและด้านข้างเปิดกว้างขึ้น ฉะนั้น ถ้าฝ่ายตรงข้ามไม่ถูกบีบบังคับจากลูกที่เราตีไป ฝ่ายตรงข้ามอาจตีลูกผ่าน (Passing shots) หรือ ล็อบ (Lob) กลับมาก็ได้

เป็นที่ยอมรับกันว่า การขึ้นไปเล่นหน้าตาข่ายควรกระทำเมื่อฝ่ายตรงข้ามตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบหรือถูกบีบบังคับและไม่สามารถตีได้ลูกไปหลังได้ ผู้เล่นที่มีฝีมือระดับสูง ๆ ใช้วิธีตีลูกแรงและเร็วเป็นกุญแจนำทางขึ้นไปเล่นหน้าตาข่าย ซึ่งในกีฬาเทนนิสเรียกการเล่นลักษณะนี้ว่า “แอ็ปโพรชช็อต” (Approach shots) (Approach shots หมายถึงการตีลูกกรวดส์โตร็คลูกตกกลิ้งแล้วผู้ตีเคลื่อนตามขึ้นไปหน้าตาข่ายเพื่อเล่นวอลเลย์ต่อไป)

การตีนำไปเล่นหน้าตาข่าย (Approach shots) ที่ดีที่สุดไม่จำเป็นต้องเป็นลูกที่ตีได้แรงที่สุด มีผู้เล่นบางคนเช่น บิลลี จินคิง (Billie Jean King) ใช้สไลด์แอ็ปโพรชช็อต (Slice approach shots) ซึ่งลูกบอลจะลอยขึ้นสูงและตกลึก (High and deep) เธอไม่ได้ตีบอลแรงเลย และวิธีนี้เปิดโอกาสให้เธอมีเวลามากพอสำหรับเคลื่อนขึ้นไปหน้าตาข่ายได้อย่างมั่นคง และการตีให้ลูกตกใกล้ ๆ เส้นท่ายสนาม แล้วกระดอนสูงฝ่ายตรงข้ามจะตีได้มายากขึ้น บางทีเป้าหมายของลูกแอ็ปโพรชช็อต (Approach shots) คือ มุมสนาม มีข้อแนะนำที่ควรจำคือ อย่าพยายามขึ้นไปเล่นหน้าตาข่ายเมื่อตีลูกบอลไปตกบริเวณกลางสนามฝ่ายตรงข้าม

ไม่มีกฎตายตัวว่า เมื่อไหร่เราจึงควรขึ้นไปเล่นหน้าตาข่าย มีนักเทนนิสอาชีพ (Professional) บางคนแนะนำว่าควรจะขึ้นไปเล่นหน้าตาข่ายหลังจากที่ได้ตีลูกบอลซึ่งฝ่ายตรงข้ามตีมาตกบริเวณเส้นเสิร์ฟ (Service line) เพราะขณะนั้นเราได้ขึ้นมาครึ่งทางแล้ว (สุเมธ แก้วแพรง, 2531)

ทอม กูติกสัน (1994) กล่าวว่า ในการที่จะขึ้นไปเล่นหน้าตาข่ายนั้นจะต้องมีความอดทนรอจังหวะ และขึ้นไปตีหน้าตาข่ายเมื่อตีลูกหยอด (Drop shots) หรือตีลูกทะแยงสั้น (Shots angle)

กลยุทธ์ในการเล่นเทนนิส (Tactics)

กลยุทธ์ที่ใช้ใน 5 สถานการณ์ (The 5 Game Situations)

กลยุทธ์ในการเล่นเทนนิส จะเปลี่ยนไปตามระดับฝีมือของนักเทนนิสแต่ละคน สภาพร่างกาย สภาพจิตใจ พื้นผิวสนาม สภาพแวดล้อมต่าง ๆ (www.pyramidtennis.com)

การเสิร์ฟ (Serve)

ซูเมธ แก้วแพรง (2531) กล่าวว่า ถ้าผู้เสิร์ฟไม่ตามลูกขึ้นไปเล่นวอลเลย์หน้าตาข่าย ผู้เสิร์ฟก็มักจะทดลองค้นหาตำแหน่งที่ควรยืนที่ดีที่สุด บริเวณท้ายสนาม ตำแหน่งยืนเสิร์ฟ หากผู้เสิร์ฟเสิร์ฟจากคอร์ทขวา ให้ยืนเสิร์ฟใกล้เส้นเซอร์มาร์ค เพราะสามารถตีลูกขนานไปกับเส้นข้าง (Down the line) ไปตกด้านแบ็คแฮนด์ของผู้รับได้ง่ายที่สุด หรือให้ยืนเสิร์ฟจากตำแหน่งใกล้เส้นข้าง (Side line) ซึ่งสามารถเสิร์ฟลูกไปตรงตัวผู้รับได้ง่ายที่สุดเช่นกัน ถ้าหากเสิร์ฟจากคอร์ทซ้าย ผู้ที่ชำนาญมักยืนกึ่งกลางระหว่างเส้นเซอร์มาร์คกับเส้นข้าง เพราะสามารถเสิร์ฟลูกบอลไปทางแบ็คแฮนด์ผู้รับได้ง่ายและทำให้ผู้เสิร์ฟยืนอยู่ไม่ห่างจากพื้นที่ว่างทางขวามือมากเกินไป หากผู้รับตีได้ลูกเสิร์ฟขนานมากับเส้นข้างก็สามารถวิ่งมาเล่นลูกนั้นได้ แต่มีข้อควรระวังว่า หากผู้รับสามารถตีได้มาทางขวาผู้เสิร์ฟได้แรงมาก ผู้เสิร์ฟต้องเข้ามายืนเสิร์ฟใกล้เส้นเซอร์มาร์ค (Center mark)



1. ลูกเสิร์ฟทุกลูกควรมีเป้าหมายที่แบ็คแฮนด์ของผู้รับ เพราะผู้เล่นส่วนมากตีแบ็คแฮนด์อ่อนกว่า การเสิร์ฟวางลูก (Placement) ต้องมีการเปลี่ยนแปลงให้เหมาะสม ทั้งนี้เพื่อป้องกันมิให้ผู้รับเล็งไปตีเฉพาะ โฟร์แฮนด์ บางโอกาสให้เสิร์ฟไปตรงตัวผู้รับด้วยลูกเสิร์ฟที่รุนแรงหรือสปินเสิร์ฟ (Spinning serve)

2. ประสิทธิภาพของการเสิร์ฟลูกที่สอง เป็นเครื่องวัดความสามารถของผู้เสิร์ฟ ถ้าผู้รับสามารถตีได้ลูกเสิร์ฟลูกที่สองได้ดีมาก การเสิร์ฟลูกแรกต้องพยายามเสิร์ฟให้แน่ใจว่าลูกลงสนาม เพราะโอกาสที่ผู้รับจะรับไม่ได้นั้นมีมาก บ็อบ ฮาร์แมนได้แนะนำว่า การเสิร์ฟลูกที่สองต้องเสิร์ฟให้แรงพอสมควรเพื่อป้องกันมิให้ผู้เสิร์ฟต้องตกเป็นฝ่ายป้องกันทันที ถ้ากลัวว่าจะเสิร์ฟเสียอีกให้เสิร์ฟแบบสไลด์ (Slice Serve)

3. การเสิร์ฟให้ลูกตกถึงมีความสำคัญเช่นเดียวกับการตีกรวดส์โตรีค ผู้เสิร์ฟต้องพยายามฝึกการโยนลูกเพื่อเสิร์ฟ (Toss) และการใช้ข้อมือเพื่อตีลูกเสิร์ฟให้ไปตกถึง ๆ

4. หลังจากเสิร์ฟลูกไปตกทางเขตอัลเลย์ (Alley) (Alley หมายถึง พื้นที่ระหว่างเส้นข้างสนามเดียวกับสนามคู่ ทั้งสองข้างของสนาม) ของผู้รับ ผู้เสิร์ฟต้องรีบเข้าไปเตรียมพร้อมอยู่บนเส้นแบ่งครึ่งมุมลูกตีโต้ของผู้รับให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

5. เมื่อตั้งใจว่าจะขึ้นไปเล่นหน้าตาข่ายหลังเสิร์ฟ ตำแหน่งยืนเสิร์ฟที่ดีที่สุดคือใกล้เส้นเตอร์มาร์ค ทั้งการเสิร์ฟจากคอร์ทชายและขวา เพราะทำให้ระยะทางที่วิ่งขึ้นไปถึงตำแหน่งยืนวอลเลย์สั้นที่สุด

6. โดยปกติ หลังจากเสิร์ฟลูกแรกมีโอกาสนั้นไปวอลเลย์ได้ปลอดภัยกว่าหลังจากเสิร์ฟลูกที่สอง ฉะนั้น เสิร์ฟลูกแรกควรใช้ความแรงสัก 3 ใน 4 เพื่อให้เสิร์ฟลงคอร์ทได้แน่นอนมากขึ้น และไม่ต้องเสิร์ฟลูกที่สอง

7. ถ้าผู้รับสามารถสกัดลูกเสิร์ฟที่ดีที่สุดได้ และผู้เสิร์ฟไม่สามารถเล่นวอลเลย์ได้ดี ทางที่ดีที่สุดคือ ผู้เสิร์ฟควรตั้งอยู่ที่ท้ายสนามเพื่อตีกราวด์สโตรค แล้วติดตามขึ้นไปเล่นหน้าตาข่าย (Approach shot)

8. ถ้าลูกเสิร์ฟลูกตีได้มาต่ำและวอลเลย์ได้ยาก ผู้เสิร์ฟต้องขึ้นไปให้ถึงเส้นเสิร์ฟแล้วปล่อยให้ลูกตกพื้น รอตีกราวด์สโตรคที่งาม ๆ ต่อไป

9. เมื่อผู้เสิร์ฟวิ่งขึ้นไปสู่ตาข่ายเพื่อวอลเลย์ ผู้เสิร์ฟอาจวิ่งไปหยุดหน้าจุดกึ่งกลางคอร์ทเข้าไป ณ จุดนี้ผู้เสิร์ฟจะหันหน้าเข้าหาผู้รับและสามารถเข้าปิดมุมแคบของลูกตีโต้มาแบบทะแยงคอร์ท (Cross court) ได้ง่ายมาก โดยเคลื่อนไปตามแนวซึ่งตั้งฉากกับแนวของลูกบอลที่กำลังลอยมา

เจริณชัย ใจขาน (2539) กล่าวว่า ในการเสิร์ฟในควรจะเสิร์ฟไปทางจุดอ่อนของฝ่ายตรงข้าม ซึ่งส่วนใหญ่แล้วจะเป็นทางด้านแบ็คแฮนด์

สุธนะ ดิงศภักดิ์ (2548) กล่าวว่า การเสิร์ฟที่ดีที่สุดต้องมีพลังของการเสิร์ฟ คือ มีความแน่นอน การเสิร์ฟที่แน่นอน โดยปกติมักจะไม่มีรุนแรงแต่มีประสิทธิภาพ โดยการวางตำแหน่งที่ผู้เสิร์ฟต้องการ และเสิร์ฟให้ลงอย่างสม่ำเสมอ

นักเทนนิสชั้นนำ การเสิร์ฟคอร์ทด้านขวาประมาณร้อยละ 45 ของการเสิร์ฟครั้งแรกก็ออกทางด้านโพร์แฮนด์ ร้อยละ 45 ลงตรงกลางทางด้านแบ็คแฮนด์ และอีกเพียงร้อยละ 10 เท่านั้นที่เสิร์ฟเข้าหาตัวผู้รับลูกเสิร์ฟ การเสิร์ฟคอร์ทด้านซ้ายประมาณร้อยละ 75 ของการเสิร์ฟลูกแรก และลูกที่ 2 ไปทางด้านแบ็คแฮนด์ ร้อยละ 15 ไปทางด้านโพร์แฮนด์ และร้อยละ 10 ลงตรงกลางคอร์ท ถ้าสามารถเสิร์ฟฝึกไปทางด้านแบ็คแฮนด์ของฝ่ายตรงข้ามได้ ก็เท่ากับเราได้เปิดสนามของฝ่ายตรงข้ามได้ (สุธนะ ดิงศภักดิ์, 2548)



การรับลูกเสิร์ฟ (Return Serve)

ซูเมธ แก้วแพรง (2531) กล่าวว่า ในการรับลูกเสิร์ฟมีปัจจัยที่ควรพิจารณาดังนี้



1. ตำแหน่งยืนเตรียมรับลูกเสิร์ฟ เปลี่ยนแปลงได้ตามความเหมาะสม ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเร็วหรือแรงของลูกเสิร์ฟและการตามขึ้นมาเล่นวอลเลย์หน้าตาข่ายของผู้เสิร์ฟ การรับลูกเสิร์ฟที่เสิร์ฟลูกมาเร็วและแรง ผู้รับควรยืนหลังท้ายสนาม 1-2 ก้าว การรับลูกเสิร์ฟที่เสิร์ฟลูกเบาๆ อาจยืนบนเส้นท้ายสนามหรือเข้ามาในสนาม การยืนหลังท้ายสนามทำให้มีเวลามากขึ้น สำหรับเคลื่อนไหวและหรือเหวี่ยงแร็คเก็ต (Swing) แต่ต้องยืนคลุมมุมกว้างมากขึ้น การยืนรับลูกเสิร์ฟในสนามจะคลุมมุมที่ต้องยืนคลุมให้แคบลง แต่ต้องเคลื่อนไหวเร็วมาก ผู้รับลูกเสิร์ฟควรได้ทดลองหาตำแหน่งที่ควรยืนรับลูกเสิร์ฟสำหรับการแข่งขันแต่ละครั้ง

2. การยืนรับลูกเสิร์ฟนอกจากต้องให้สัมพันธ์กับท้ายสนามแล้ว ผู้รับลูกเสิร์ฟยังต้องยืนบนเส้นแบ่งครึ่งมุมของลูกเสิร์ฟด้วย หรืออาจยืนเบี่ยงมากไปทางด้านที่ค่อนข้างกว่าเพื่อปิดค่านั้นไว้

3. ลูกกระดอนสูงจากการเสิร์ฟแบบสปิน (Spin serve) และผู้เสิร์ฟติดตามขึ้นมาหน้าตาข่ายจะต้องตีลูกนี้ ขณะที่ลูกกำลังกระดอนขึ้น (Rise) และหรือขณะกระดอนขึ้นถึงจุดสูงสุด เพื่อให้ผู้เสิร์ฟมีเวลาน้อยสำหรับวิ่งขึ้นมาหน้าตาข่าย เป้าหมายของการตีโต้ลูกเสิร์ฟ คือ เส้นเสิร์ฟ (Service line) ทั้งนี้ก็เพื่อให้ผู้เสิร์ฟต้องตีลูกต่ำหรือลูกพร้อม (Half-Volley) เมื่อผู้เสิร์ฟต้องตีลูกพร้อมผู้รับจะเป็นฝ่ายได้เปรียบ

4. ถ้าผู้เสิร์ฟไม่ตามลูกเสิร์ฟขึ้นมาหน้าตาข่าย เป้าหมายของการตีโต้ลูกเสิร์ฟ คือ ตีลูกตกใกล้ทางด้านแบ็คแฮนด์ของผู้เสิร์ฟ บังคับให้ผู้เสิร์ฟตีจากหลังท้ายสนามให้ได้ บางโอกาสการตีทะแยงคอร์ท (Cross court) ไปทางโพร์แฮนด์อาจมีความจำเป็น แต่กรณีเช่นนี้จะเกิดขึ้นเมื่อลูกเสิร์ฟมีมุมแหลม และผู้รับตีลูกจากด้านข้างของสนาม (Side line)

5. แบบ (Style) ของการเล่น การเล่นเทนนิสเพื่อให้ได้เปรียบ (Percentage Tennis) ผู้รับต้องตีให้แม่นยำ แน่นอน มากกว่าการตีเสี่ยงอันตราย โดยเฉพาะในการเล่นแต้ม (Point) สำคัญ ๆ ผู้เล่นจะต้องทดลองตัดสินใจเลือกการตีที่ดีที่สุด (Best shot) ขณะฝึกจะเป็นประโยชน์หากได้นับหรือทำบัญชีจำนวนที่ดีที่สุดและเสียขณะฝึกไว้

6. การตีโต้ทะแยงคอร์ท (Cross court) มีเป้าหมายอยู่ที่มุมใกล้ การตีลูกทะแยงคอร์ทเล็ก ๆ ลูกที่ไปมักอยู่ในแนวที่ผู้เล่นหน้าตาข่ายสามารถตีได้ ส่วนการตีโต้ลูกขนานเส้นข้าง (Down-the-line) อาจตีได้ทั้งสั้นและลึก

7. หลักการเคลื่อนเข้ารับลูกเสิร์ฟที่ออกไปทางเส้นข้างคือ ผู้รับต้องเคลื่อนไปตามแนวซึ่งตั้งฉากกับแนวของลูกบอลที่ลอยมา การเคลื่อนเข้าหาลูกเสิร์ฟเช่นนี้ให้ใช้วิธีสคิป (Skip) ไปทางข้าง ไม่ใช่วิธีก้าววิ้ง (Crossover step) เคลื่อนเข้าใกล้ลูกให้มากที่สุดและตีลูกบอลโดยยื่นหน้าเข้าหาตาข่าย การยื่นตีสเช่นนี้ช่วยให้การทรงตัวดีและกลับเข้าสู่ตำแหน่งการเล่นที่ดีได้เร็วกว่าการยื่นตีโดยหันข้างให้ตาข่าย

8. ถ้าผู้รับลูกเสิร์ฟรับแล้ววิ้งขึ้นมาเล่นวอลเลย์หน้าตาข่าย เพื่อสกัดการวอลเลย์ของผู้เสิร์ฟ การตีได้ลูกเสิร์ฟที่ดีในกรณีนี้คือ ตีลูกขนานกับเส้นข้าง หากผู้เสิร์ฟขึ้นมาวอลเลย์จากจุดที่ใกล้กับเส้นข้าง ระยะทางที่จะเคลื่อนมาอยู่ในตำแหน่งที่ดีเพื่อตีลูกต่อไปของผู้รับลูกเสิร์ฟจะสั้นลง

9. เมื่อผู้เล่นขึ้นมาหน้าตาข่ายขณะตีได้ลูกเสิร์ฟ การยื่นตีโดยหันหน้าเข้าหาตาข่ายเป็นวิธีที่ดีที่สุดขณะกำลังเคลื่อนตัว

10. โดยทั่วไปการตีได้ลูกบอลไปตามแนวเดิมนั้นง่ายกว่าคือ ตามแนวเดียวกับที่ลูกบอลลอยมา เพราะผู้ตีไม่ต้องปรับมุมที่ลูกบอลกระดอนออกจากหน้าแร็คเก็ต

11. ถ้าผู้เสิร์ฟตีวอลเลย์ลูกแรกได้แม่นยำและมีประสิทธิภาพมาก วิธีที่ดีที่สุดคือ ตีได้ลูกเสิร์ฟลอยต่ำไปตกกลางคอร์ทใกล้เท้าของผู้เสิร์ฟ วิธีนี้จะช่วยลดประสิทธิภาพการวอลเลย์ของผู้เสิร์ฟได้

แบร์ด กิลเบิร์ต (1993) กล่าวว่า ในการรับลูกเสิร์ฟนั้น ควรที่จะรับลูกเสิร์ฟให้ลงก่อน ไม่ควรรีบที่จะทำคะแนนในการรับลูกเสิร์ฟทันที แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะไม่ทำคะแนนเลย ควรโจมตีในลูกเสิร์ฟที่ 2 ของฝ่ายตรงข้ามทันที

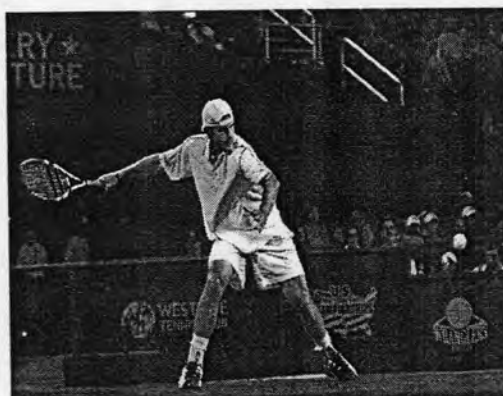
สุทธนะ ดิงศัททีย์ (2548) กล่าวว่า การรับลูกเสิร์ฟให้ได้ผลมากที่สุดคือ รับลูกเสิร์ฟกลับไปก่อน เพื่อที่จะได้มีโอกาสในการตีโต้

เจริญชัย ใจงาน (2539) กล่าวว่า เปอร์เซนต์ที่สูงในการรับลูกเสิร์ฟเป็นลูกที่ควรจะถูกเลือกตีก่อน เปอร์เซนต์ที่สูงในการรับลูกเสิร์ฟจะขึ้นอยู่กับตำแหน่งในการรับลูกเสิร์ฟของคุณ

ในการรับลูกเสิร์ฟที่มาทางด้านโพรแฮนค์ คอร์ทด้านขวา 80 เปอร์เซนต์ ควรจะรับลูกเสิร์ฟทแยง 20 เปอร์เซนต์ รับไปทางขนานเส้นข้าง ในการรับลูกเสิร์ฟที่มาทางด้านแบ็คแฮนค์ คอร์ทด้านขวา 80 เปอร์เซนต์ ควรจะรับลูกเสิร์ฟไปตรงกลางของสนาม 20 เปอร์เซนต์ รับไปทางทแยง ในการรับลูกเสิร์ฟที่มาทางด้านโพรแฮนค์ คอร์ทด้านซ้าย 80 เปอร์เซนต์ ควรจะรับลูกเสิร์ฟไปตรงกลางสนาม หรือถ้าบังคับลูกได้ 80 เปอร์เซนต์ควรตีไปทางด้านแบ็คแฮนค์ของฝ่ายตรงข้าม 20 เปอร์เซนต์ รับไปทางขนานเส้นข้าง ในการรับลูกเสิร์ฟที่มาทางด้านแบ็คแฮนค์ คอร์ทด้านซ้าย 80 เปอร์เซนต์ ควรจะรับลูกเสิร์ฟทแยง 20 เปอร์เซนต์ รับไปทางขนานเส้นข้าง (เจริญชัย ใจงาน, 2539)

การตีโต้จากท้ายสนาม (Both on the Baseline)

ซูเมธ แก้วแพรง (2531) กล่าวว่า การตีโต้จากท้ายสนามนั้นมีหลายลักษณะและมีปัจจัยที่ควรพิจารณาดังนี้



1. ผู้เล่นทุกระดับยกเว้นระดับโลก ส่วนมากอ่อนทางด้านแบ็คแฮนด์ การตีโต้จึงมุ่งหมายที่จะโจมตีทางจุดนั้นและการตีป้องกันไว้ก่อน ส่วนมากมักตีไปทางด้านแบ็คแฮนด์
2. การตีโต้ลูกตึกเกิดจากการตีโต้ให้ลูกบอลสูงกว่าและแรงกว่า ผู้เล่นจึงต้องเรียนรู้
 - 2.1 การบังคับความสูงของลูกที่ดี
 - 2.2 พยายามปรับความสูง ความเร็วกับตำแหน่งที่ยืนตี (ระยะจากจุดตีถึงตาข่าย)
3. เพื่อให้การป้องกันลูกสั้นจากฝ่ายตรงข้ามเกิดความมั่นใจ ผู้เล่นต้องเรียนรู้การเคลื่อนที่ขึ้นไปเล่นลูกสั้นที่กระดอนสูง ถ้าเป็นไปได้ควรตีลูกแบบนี้ขณะที่กำลังตกลงและตีแรงๆ อย่างปลอดภัย
4. ผู้เล่นที่ฉลาดจะตีไปทางโฟร์แฮนด์ของฝ่ายตรงข้าม เพื่อป้องกันมิให้เขาเปิดทางแบ็คแฮนด์ ซึ่งเป็นจุดอ่อนของเขาไว้ ก็จะโจมตีทางโฟร์แฮนด์ก่อน แล้วโจมตีที่รุนแรงกว่าทางด้านแบ็คแฮนด์ต่อไป
5. การเล่นเกมเทนนิสให้ได้เปรียบ (Percentage Tennis) เป็นการเล่นแบบง่าย ๆ ซึ่งผู้เล่นตีลูกไปให้ฝ่ายตรงข้ามได้กลับมา คอยโอกาสให้เขาตีพลาดเอง ตัวอย่างเช่น ฝ่ายตรงข้ามตีโฟร์แฮนด์ได้รุนแรงมาก จึงพยายามตีเพื่อรุกหรือตีมาด้วยความตั้งใจ แต่ความผิดพลาดอาจเกิดขึ้นเสมอ อาจต้องเสียแต้มให้ฝ่ายตรงข้าม เพราะตัวเองทำเสียเอง
6. ความสัมพันธ์ระหว่างตำแหน่งการยืนของผู้เล่นเพื่อตีลูกแบบต่าง ๆ กับท้ายสนามจะต้องพิจารณาดู ถ้าเราตีลูกจากด้านในของท้ายสนามด้วยการตีแรง เราจะเป็นฝ่ายรุกตรงข้ามถ้าเราตีจากหลังท้ายสนาม จะตกเป็นฝ่ายป้องกัน
7. การเล่นในสภาวะที่มีลมแรง ผู้เล่นต้องยอมให้ลมแรงพัดผ่านไปเสียก่อนแล้วเล่นให้เหมาะสม หากตีขณะลมแรงต้องตีให้ลูกลอยต่ำ การตีล๊อบ (Lob) บังคับลูกได้ยากและตีลูกหยอด (Drop shot) ยิ่งยากมากเมื่อตีลูกด้านลมต้องตีลูกลอยสูงพอสมควร เพื่อให้ลูกตกตึก บางทีล๊อบ (Lob) เป็นวิธีดีเพื่อป้องกันได้ดี แต่ลูกหยอด (Drop shot) วางลูกได้แม่นยำกว่า
8. องค์ประกอบที่ต้องพิจารณาในการใช้ลูกหยอด (Drop shot) ให้ได้ดีคือ
 - 8.1 ตำแหน่งยืนของผู้ตีจากตาข่าย
 - 8.2 ระยะห่างจากตาข่ายของฝ่ายตรงข้าม

8.3 ความรวดเร็วของฝ่ายตรงข้าม

8.4 ความสามารถในการหลอกต่อของผู้ตี

8.5 สภาพของพื้นคอร์ทและผลที่จะเกิดขึ้นกับการทรงตัวของผู้เล่นและความสามารถในการเริ่มต้น โดยเร็ว หรือการเปลี่ยนทิศทาง

8.6 สภาพของลม

9. การตีให้ลูกหมุน (Spin the ball) มีผลต่อการกระดอนของลูกบอล ผู้เล่นต้องศึกษาให้ทราบว่ายฝ่ายตรงข้ามจะทำอย่างไรกับลูกเช่นนี้ การกระดอนของลูกอาจทำให้เขาลำบากใจหรือไม่ รู้สึกอะไรเลยก็ได้ ลูกกระดอนทำนองนี้อาจเกิดขึ้นได้อีกจากการตีสไลด์ (Slice) หรือช็อบ (chop) กลไกการตีสไลด์ เหวี่ยงแร็คเก็ตเร็วเข้าหาลูกบอลในระดับต่ำ จึงทำให้ลูกบอลกระดอนต่ำในลักษณะสั้น ไถล หากตีสไลด์ด้วยการเหวี่ยงแร็คเก็ตสูง ทำให้ลูกบอลกระดอนขึ้นเกือบเป็นเส้นตรง (ลูกช้ากว่าด้วย) เมื่อเหวี่ยงแร็คเก็ตตัดขวางแนววิถีของลูกบอล ลูกบอลจะกระดอนในแนวตรงข้ามกับการเหวี่ยงแร็คเก็ต

เดฟ ไมค์เลย์ และมิเกล เครสโป (1998) กล่าวว่า ในการตีได้จากท้ายสนามนั้นให้พยายามตีโฟร์แฮนด์ให้อยู่ในบริเวณ $\frac{1}{4}$ ของสนาม และทุกครั้งที่มีปัญหากับการรับลูกเสิร์ฟ

สุธนะ ดิงสภักดิ์ (2548) กล่าวว่า ปัจจัยที่สำคัญที่สุดในการเล่นท้ายสนามให้ได้คือ การตีลูกให้ลึก ความลึกที่ดีได้มาจากความแรง แต่ได้มาโดยการตีลูกบอลสูงจากตาข่ายอย่างเหมาะสม

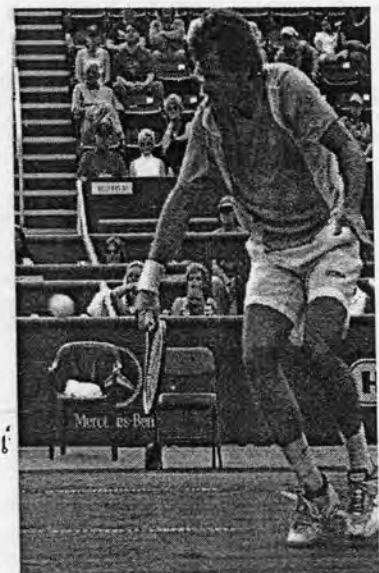
การขึ้นไปเล่นหน้าตาข่าย (Approaching the Net)

สุเมธ แก้วแพรง (2531) กล่าวว่า ในการขึ้นไปเล่นหน้าตาข่ายนั้นมีปัจจัยที่ควรพิจารณาดังนี้

1. การขึ้นไปเล่นหน้าตาข่ายที่ปลอดภัยที่สุดคือ เมื่อตีลูกได้แรงจากด้านในของท้ายสนามและวางลูกได้ลึกทางด้านอ่อนกว่าของฝ่ายตรงข้าม แต่บางครั้งก็อาจเล่นได้อย่างปลอดภัยทางด้านที่ฝ่ายตรงข้ามแข็งกว่า ประการหลังนี้ควรทำเมื่อฝ่ายตรงข้ามเคลื่อนออกจากตำแหน่งยืนตีที่ดีและเปิดอีกด้านหนึ่งไว้ ดังนั้นผู้เล่นจึงต้องรู้การเลือกตีระหว่างด้านอ่อนกับด้านที่ฝ่ายตรงข้ามเปิดที่ว่างไว้

2. แม้ว่าการเล่นแบบตีแล้วตามลูกขึ้นไปเล่นหน้าตาข่าย (Approach shot) เป็นการรุก แต่การเล่นก็ต้องระมัดระวังอย่างมากในการที่จะให้ลูกบอลอยู่ในการเล่น

3. หากว่าฝ่ายตรงข้ามไม่อ่อนทางด้านแบ็คแฮนด์ โดยเฉพาะผู้เล่นระดับสูง การตีเพื่อตามขึ้นไปเล่นหน้าตาข่ายที่ดีที่สุดคือตีลูกขนานกับเส้นข้าง (Down the line) ไปทางโฟร์แฮนด์หรือแบ็คแฮนด์ก็ได้ เพราะการตีเช่นนี้ทำให้ผู้ที่ขึ้นมาเล่นหน้าตาข่ายไปถึงตำแหน่งการยืนตีที่ดีได้เร็วกว่าตี



ทะแยงคอร์ท (Cross-court) ในกรณีเช่นนี้ผู้เล่นหน้าตาข่ายจะเล่น ได้ดีกว่าตีไปทางด้านที่อ่อนกว่าของฝ่ายตรงข้าม

4. บนทางวิ่งที่ขึ้นไปหน้าตาข่าย ผู้เล่นต้องก้าวเข้าสู่ตำแหน่งเตรียมพร้อม (Ready position) และหยุดอยู่ชั่วขณะหนึ่งก่อน ขณะที่หน้าแร็คเก็ตของฝ่ายตรงข้ามปะทะกับลูกบอลหยุด เพื่อความตั้งใจและอำนาจบอลของฝ่ายตรงข้าม แล้วจึงเคลื่อนเข้าหาลูกบอล

5. ขณะวิ่งขึ้นไปยังตาข่าย ผู้รุกจะต้องเลือกวิ่งบนเส้นทางที่สั้นที่สุด ไปสู่ตำแหน่งยืนตีวอลเลย์ที่ดีที่สุด เช่น เมื่อวิ่งขึ้นไปถึงเส้นแบ่งครึ่งมุมลูกตีได้ (ที่เราสมมติขึ้น) ของฝ่ายตรงข้าม แล้วเบี่ยงออกจากเส้นกลางเล็กน้อย หากฝ่ายตรงข้ามตีจากด้านข้างสนาม (ผู้วอลเลย์เบี่ยงออกจากเส้นกลางไปทางเดียวกับที่ฝ่ายตรงข้ามยืนตีลูก ถ้าผู้เล่นเล่นครั้งที่ท้ายสนามให้เบี่ยงออกทางด้านตรงข้ามกับผู้ตี)

6. ผู้เล่นวอลเลย์ขึ้นไปยืนอยู่หลังเส้นเสิร์ฟจะเล่นวอลเลย์ได้ดีสำหรับบางลูกเท่านั้น เช่น ลูกบอลที่ลอยมาสูง หากลูกบอลลอยมาต่ำ จำเป็นต้องเล่นด้วยความระมัดระวังอย่างมากที่สุด แล้วจึงเคลื่อนขึ้นไปอยู่ในตำแหน่งการเล่นวอลเลย์ที่ดีต่อไป

7. หลังจากตีวิ่งไปแล้วหยุด ผู้เล่นวอลเลย์ต้องพร้อมที่จะวิ่งออกข้าง ๆ เพื่อตีลูกบอลหลักการเคลื่อนเข้าหาลูกพาสซิงช็อต (Passing shot) ซึ่งมีมุมแหลมคือ ให้เคลื่อนไปตามเส้นซึ่งตั้งฉากกับวิถีของลูกบอล

8. ถ้าการตีได้ของฝ่ายตรงข้ามช้า ผู้เล่นวอลเลย์มีเวลาก้าวเข้าหาลูกบอลเพิ่มขึ้นได้อีก 2-3 ก้าว หลังจากหยุดอยู่ชั่วขณะหนึ่ง ถ้าเป็นไปได้ควรเคลื่อนเข้าใกล้ตาข่ายให้มากที่สุด

9. การตีลูกสไลด์ (Slice) ให้ลูกหมุนกลับหลัง (Backspin) มาก ๆ ของฝ่ายตรงข้าม จะทำให้ลูกหมุนต่ำลงและหน้าแร็คเก็ตของผู้วอลเลย์ ส่วนการตีลูกโอเวอร์สปิน (Overspin) แรง ๆ ทำให้ลูกหมุนขึ้นสูง ผู้วอลเลย์ต้องจดจ่ออยู่กับความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ เหล่านี้

สุทธนะ ดิงสภักดิ์ (2548) กล่าวว่า การขึ้นไปเล่นหน้าตาข่าย คือการตีลูกบอลที่ตักสั้น ซึ่งตกลงในช่องเสิร์ฟ แล้วตามขึ้นไปเล่นหน้าตาข่าย การขึ้นไปเล่นหน้าตาข่ายส่วนใหญ่จะตีขนานเส้นข้างนอกเสียจากว่าฝ่ายตรงข้ามมีจุดอ่อนจึงจะตีทะแยง ข้อดีของการตีขนานเส้นข้างคือ เราจะเคลื่อนที่ถึงจุดที่เหมาะสมในการเล่นลูกหน้าตาข่ายเพื่อป้องกันการตีผ่านของฝ่ายตรงข้ามภายในระยะสั้นเพียงไม่กี่ก้าว

การเล่นกับผู้เล่นหน้าตาข่าย (Opponent at the Net)

สุเมธ แก้วแพร (2531) กล่าวว่า ในการเล่นกับผู้เล่นที่อยู่หน้าตาข่ายนั้น มีปัจจัยที่ควรพิจารณาดังนี้

1. เป้าหมายของผู้เล่นท้ายสนาม (Baseline) และการเลือกวิถีตี (shot) เพื่อต่อสู้กับผู้เล่นหน้าตาข่ายต้อง



พิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างตำแหน่งที่ยืนติดกับท้ายสนามถ้าตีจากหลังท้ายสนามการเล่นที่ดีที่สุดคือ ตีลูกให้ไปตกใกล้เท้าของผู้เล่นหน้าตาข่าย เพื่อรอหาโอกาสให้เราได้เล่นลูกที่ตีกว่าต่อไป หากยืนติดจากท้ายสนามหรือจากหน้าท้ายสนามก็อาจตีเพื่อชนะแต้มได้ทันที นอกจากนี้ยังต้องพิจารณาถึงสิ่งอื่น ๆ อีก เช่น ทิศทางของลูกบอล การเล่นเพื่อให้ปลอดภัยไว้ก่อน ผู้เล่นที่ท้ายสนามต้องเลือกวิธีตี (shot) ที่แน่นอนที่สุด (ได้แก่ตี Cross court และ Down the line) และการตี (Stroke) ที่มีประสิทธิภาพที่สุด โดยเฉพาะการเล่นแต้ม (point) สำคัญ ๆ

2. โดยปกติการตีลูกทะแยงคอร์ท (Cross court) เพื่อต่อสู้กับผู้เล่นหน้าตาข่าย เปิดโอกาสให้เราได้รับความปลอดภัยมากกว่าการตีลูกขนานกับเส้นข้าง (Down the line)

3. เป้าหมายของการตีทะแยงคอร์ท ผ่านผู้เล่นหน้าตาข่าย (Cross court passing shot) คือ การตีลูกไปต่ำ ตกที่มุมใกล้ ปกติการตีทะแยงมุมลึก ลูกบอลจะลอยผ่านแนวที่ผู้เล่นหน้าตาข่ายสามารถตีได้ อย่างไรก็ตาม การตีลูกขนานเส้นข้าง (Down the line) ใช้ได้ทั้งสั้นและลึก โดยเฉพาะเมื่อผู้ตีอยู่ในเขตอัลเลย์ (Alley) ขณะตี

4. ลูกต่ำ จะบังคับให้ผู้วอลเลย์ต้องตีลูกพร้อม (Half-Volley) กลับมา ซึ่งมักจะเป็นลูกสั้นและไม่อันตราย ผู้เล่นที่ตีท้ายสนามต้องพยายามเรียนรู้การอ่านลูกตีแบบเหล่านี้ไว้ และฝึกเคลื่อนเข้าไปอยู่หน้าท้ายสนามทันทีหลังจากตีลูกต่ำไปยังเท้าของผู้วอลเลย์

5. เมื่อผู้เล่นหน้าตาข่ายตีลูกมาสั้น ผู้เล่นท้ายสนามต้องเคลื่อนเข้าไปให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ เพื่อตีลูกบอลขณะที่ลอยขึ้นถึงจุดสูงสุด จงอย่าพยายามตีบอลที่กำลังลอยขึ้นไปตรงตัวผู้เล่นหน้าตาข่าย

6. เมื่อลูกบังคับให้ตีกรวดส์โตรีก ขณะลูกบอลลอยลงต่ำ การเล่นที่ดีที่สุดคือ ตีลูกบอลให้มีความเร็วปานกลาง ไปยังมุมใกล้มุมใดมุมหนึ่ง แต่ถ้าสามารถตีที่ท็อปสปิน (Top spin) อาจทำให้ชนะแต้มได้ สำหรับการเล่นเพื่อปลอดภัยไว้ก่อนนั้น ต้องตีลูกต่ำ ความเร็วปานกลาง เพื่อพยายามให้ฝ่ายตรงข้ามตีได้กลับมาไม่ดี

7. สิ่งที่ต้องศึกษาให้พบก่อนในระหว่างการแข่งขัน คือ ความสามารถในการตบ (Smash) ของฝ่ายตรงข้าม เพื่อประโยชน์ของการล๊อบ (Lob) ผู้เล่นระดับสูงจะใช้ล๊อบเพื่อป้องกันมากกว่า แต่บางครั้งล๊อบก็ทำให้ได้แต้มหรือดึงจุดอ่อนของฝ่ายตรงข้ามออกมาได้ทันที เพื่อเป้าหมายดังกล่าวจึงมักนิยมใช้ล๊อบต่อสู้กับผู้เล่นหน้าตาข่ายสำหรับการตีครั้งที่สอง เพราะขณะนั้นผู้เล่นหน้าตาข่ายได้เข้ามาใกล้มากเพื่อวอลเลย์ครั้งที่สอง จึงทำให้ป้องกันลูกล๊อบได้ไม่ดี

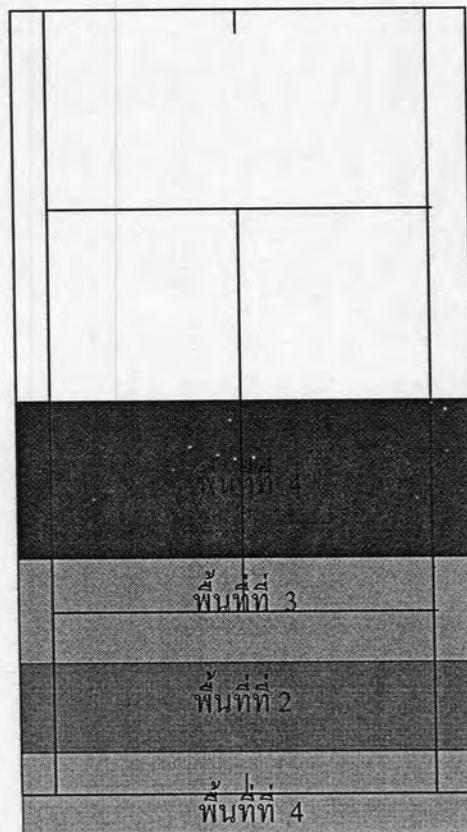
เจริญชัย ใจขาน (2539) กล่าวว่า สิ่งที่สำคัญที่สุดที่ควรเข้าใจในการตีลูกผ่านก็คือ ควรที่จะเลี้ยงให้ลูกบอลควบคุมบริเวณเส้นเสิร์ฟ ไม่ใช่ตกลูกที่เส้นท้ายสนาม เพราะจะทำให้ลูกบอลลอยสูงเกินไป และถ้าจะให้ดียิ่งขึ้นไปคือ ตีด้วยลูกที่ท็อปสปิน ซึ่งจะทำให้ลูกหมุดลงต่ำ

เดฟ ไมค์เลย์ และมิเกล เครสโป (1998) กล่าวว่า ในการเล่นกับผู้เล่นหน้าตาข่ายนั้น การใช้ลูกโค้ง (Lop) เป็นอีกลูกที่นักกีฬานิยมใช้ และให้ได้ผลมากขึ้นควรที่จะตีลูกโค้งด้วยการใส่สปินเข้าไปด้วยเพื่อให้ลูกโค้งมีประสิทธิภาพมากขึ้น

พื้นที่ของการเล่น (Zone of Play)

พื้นที่ของการเล่น เป็นแนวทางช่วยให้นักเทนนิสต์ตัดสินใจเลือกเล่นลูกต่าง ๆ ให้ถูกต้องตามสถานการณ์ สหพันธ์เทนนิสนานาชาติ (ITF) แบ่งสนามออกเป็น 4 พื้นที่ดังนี้

- พื้นที่ที่ 1 ท้ายสนาม (Zone 1 Baseline)
- พื้นที่ที่ 2 $\frac{3}{4}$ ของสนาม (Zone 2 $\frac{3}{4}$ Court)
- พื้นที่ที่ 3 กลางสนาม (Zone 3 Mid Court)
- พื้นที่ที่ 4 หน้าตาข่าย (Zone 4 The Net)



- เป็นพื้นที่ที่ใช้ในการเล่นลูกหน้าตาข่าย เช่น ลูกวอลเลย์ ลูกหยอด
- เป็นพื้นที่ที่ใช้สำหรับตีลูกนำขึ้นหน้าตาข่าย
- เป็นพื้นที่ที่นักกีฬาส่วนใหญ่จะตีมาเพราะเป็นส่วนที่ง่ายสำหรับการตีให้ลง
- เป็นพื้นที่ที่ไม่ควรที่จะเสี่ยงที่จะตีลูกวินเนอร์เพราะ โอกาสที่จะตีเสียเองสูง (Unforce Error)

ปัจจัยที่มีผลต่อกลยุทธ์และยุทธวิธีในการเล่นเทนนิส

นักกีฬาที่ได้รับชัยชนะ หรือพ่ายแพ้ในการแข่งขัน มิได้มีแต่เพียงกลยุทธ์และยุทธวิธีในการเล่นเท่านั้น แต่มีปัจจัยที่เกี่ยวข้องซึ่งประกอบไปด้วย (LTA, 1994)

1. ตัวนักกีฬา ประกอบไปด้วย มาตรฐานในการเล่น ความเข้าใจในกลยุทธ์และยุทธวิธีในการเล่น สภาพจิตใจในการแข่งขัน ความสามารถเฉพาะตัว ประสบการณ์การแข่งขัน
2. นักกีฬาฝ่ายตรงข้าม ประกอบไปด้วย ทิศทาง ความสูง ความลึก ความเร็ว และการหมุนของลูกที่มา การเลือกตีลูกในตำแหน่งที่เหมาะสม ตำแหน่งของลูก ตำแหน่งของนักกีฬาฝ่ายตรงข้าม กลยุทธ์และยุทธวิธีในการเล่นที่ใช้จุดอ่อนจุดแข็งของฝ่ายตรงข้าม

3. สภาพแวดล้อม ซึ่งประกอบไปด้วย พื้นผิวของสนาม ลม ดวงอาทิตย์ ฝน อุณหภูมิ ผู้ตัดสิน ผู้ชม เวลา กฎกติกา เป็นต้น

เจริญชัย ใจขาน (2539) กล่าวว่า นักเทนนิสหลายต่อหลายคนเมื่อเจอกับวันที่ลมพัดแรงก็จะตีไม่ได้ หรือในช่วงเวลา 11.00 - 12.00 น. ดวงอาทิตย์จะอยู่ตรงกับการโยนลูกบอลเพื่อเสิร์ฟหรือพื้นสนามร้อนมากทำให้เท้าพอง

พื้นสนามเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญของกลยุทธ์และยุทธวิธีในการเล่นเทนนิส ซึ่งพื้นสนามแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะคือ

1. พื้นสนามคอนกรีต (Hard Court) สภาพพื้นนี้ใช้สำหรับการแข่งขันในรายการแกรนด์แสลม (Grand Slam) คือ รายการออสเตรเลีย โอเพ่น และยูเอส โอเพ่น ซึ่งพื้นสนามนี้จะมีผิวหน้าเรียบ มีแรงเสียดทานของลูกบอลต่ำ ความสูงของลูกปานกลาง ความเร็วของบอลในการกระดอนค่อนข้างเร็ว ในการเคลื่อนที่ไม่ควรสไลด์ ใช้วงสวิงกว้าง ใช้เวลาในการเล่นน้อย ยุทธวิธีที่ใช้ในการเล่นคือ ทุก ๆ ยุทธวิธีที่มี ใช้การผสมผสานระหว่างการตีลูกสปินกับลูกสูง ใช้การขึ้นเล่นหน้าตาข่ายเมื่อลูกสั้น และใช้การตีโดยพยายามตีเปิดให้พื้นที่ของสนามว่างแล้วจึงทำคะแนน (LTA, 1994)

เจริญชัย ใจขาน (2539) กล่าวว่า ในการเล่นพื้นสนามคอนกรีต (Hard Court) ในการรับลูกเสิร์ฟควรรับลูกเสิร์ฟกลับไปก่อน โดยเฉลี่ยแล้วการได้-เสียคะแนนมักเกิดขึ้นหลังจากการตีได้อย่างน้อยสามถึงสี่ครั้ง เพราะฉะนั้นความอดทนจึงไม่เป็นสิ่งสำคัญมากนัก การหาโอกาสโจมตีจุดอ่อนของฝ่ายตรงข้ามมีน้อยกว่าพื้นสนามประเภทอื่น เพราะลูกบอลพุ่งกลับมาหาเร็ว

2. พื้นสนามดิน (Clay Court) สภาพพื้นนี้ใช้สำหรับการแข่งขันในรายการแกรนด์แสลม (Grand Slam) คือ รายการเฟรนช์ โอเพ่น ซึ่งพื้นสนามนี้มีผิวขรุขระ มีแรงเสียดทานของลูกบอลสูงมาก ความสูงของลูกสูงมาก ความเร็วและการกระดอนของลูกบอลช้ามาก การเคลื่อนที่ส่วนใหญ่จะสไลด์เท้า ใช้เวลาการแข่งขันค่อนข้างนาน ยุทธวิธีที่ใช้ในการเล่นคือ การเล่นท้ายสนาม ไม่ควรที่จะพยายามขึ้นหน้าตาข่ายเพราะการกระดอนของลูกบอลค่อนข้างช้า และพยายามใช้ลูกที่ออสปิน ไม่ควรที่จะตีลูกแรง (LTA, 1994)

เจริญชัย ใจขาน (2539) กล่าวว่า ในการเล่นพื้นสนามดิน (Clay Court) ให้คิดว่าการแข่งขันครั้งนี้ยาวนานแน่นอน และคิดว่าต้องทำทุกวิถีทางที่จะตีลูกบอลกลับไป ไม่มีผิดพลาดเอง ความอดทนเป็นสิ่งที่สำคัญมากสำหรับการเล่นในพื้นที่สนามนี้ และยุทธวิธีในการเล่นที่ใช้ควรตั้งอยู่ที่ท้ายสนาม (Aggressive Baseline) ไม่ควรใช้การเช่นแบบเสิร์ฟแล้วตามขึ้นหน้าตาข่าย (Serve and Volley)

3. พื้นสนามหญ้า (Grass Court) สภาพพื้นที่นี้ใช้สำหรับการแข่งขันในรายการแกรนด์ แสลม (Grand Slam) คือ รายการวิมเบิลดัน ซึ่งพื้นสนามนี้มีผิวหน้าเรียบ มีแรงเสียดทานของลูกบอลต่ำมาก ความเร็วและการกระดอนของลูกบอลค่อนข้างเร็วไม่มีความแน่นอน การเคลื่อนที่ต้องเร็ว ต้องมีปฏิกิริยาโต้ตอบที่เร็ว ยุทธวิธีที่ใช้ในการเล่นคือ การติดตามลูกเสิร์ฟขึ้นมาที่หน้าตาข่าย (Serve and Volley) พยายามตีลูกให้สูงกว่าตาข่ายน้อย ๆ ในการเสิร์ฟควรใช้ลูกเสิร์ฟสไลด์ การรับลูกเสิร์ฟควรใช้การคังไม้ให้สั้น และพยายามบุกขึ้นหน้าตาข่าย จบคะแนนทันทีที่ลูกสั้น (LTA, 1994)

เจริญชัย ใจขาน (2539) กล่าวว่า ในการเล่นพื้นสนามหญ้า (Grass Court) การกระดอนของลูกบนสนามหญ้าจะไม่มีมีความแน่นอน จุดมุ่งหมายในการเล่นคือ การขึ้นไปหน้าตาข่าย และวอลเลย์ลูกเพื่อจะตีลูกบอลบนอากาศโดยไม่ปล่อยให้ลูกบอลตกพื้น

แบบแผนการเล่นตามกลยุทธ์และยุทธวิธีในการเล่นเทนนิส

สัญลักษณ์



นักกีฬา



นักกีฬา

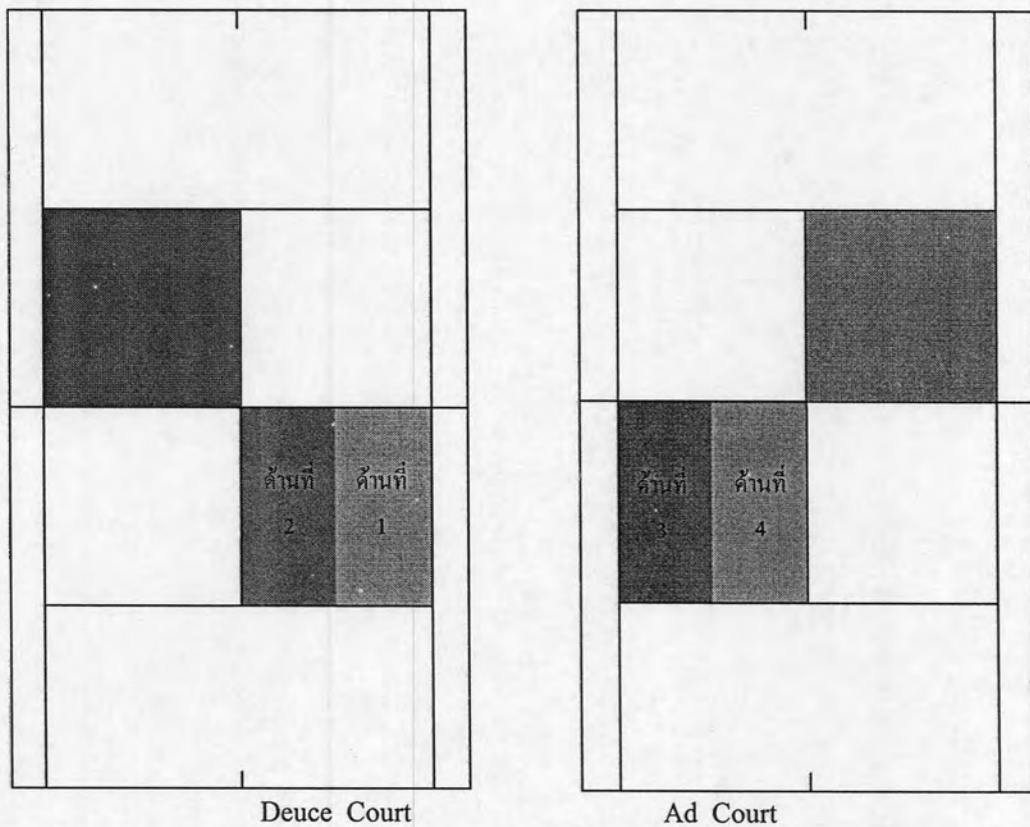


ทิศทางของลูกบอล



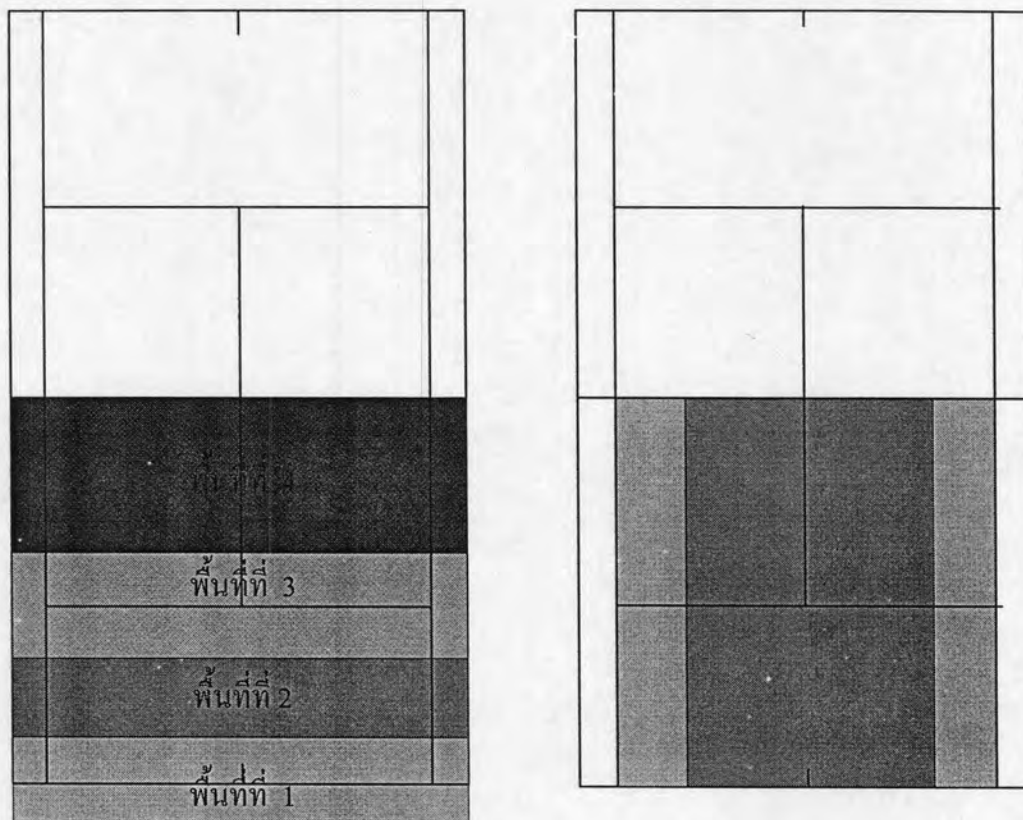
ทิศทางการเคลื่อนที่ของนักกีฬา

ภาพประกอบที่ 1 ตำแหน่งที่ถูกบอลตกในพื้นที่ของการเสิร์ฟ หมายถึง พื้นที่ที่นักกีฬาจะต้องเสิร์ฟให้ลงในช่วงการแข่งขัน ถ้าเสิร์ฟออกนอกพื้นที่นี้จะถือว่าเป็นลูกเสีย การเสิร์ฟนั้นจะเสิร์ฟทะแยงไปฝั่งตรงข้าม โดยแบ่งเป็น 2 ด้าน คือ ด้านขวาเรียกว่า ดิวส์คอร์ท (Deuce Court) และด้านซ้าย เรียกว่า แอดคอร์ท (Ad Court) ส่วนด้านที่ 1 คือ การเสิร์ฟเข้าด้านโพร์แฮนด์ของดิวส์คอร์ทด้านขวา ด้านที่ 2 คือ การเสิร์ฟเข้าด้านแบ็คแฮนด์ ของดิวส์คอร์ทด้านขวา และด้านที่ 3 คือ การเสิร์ฟเข้าด้านแบ็คแฮนด์ของแอดคอร์ทด้านซ้าย ด้านที่ 4 คือ การเสิร์ฟเข้าด้านโพร์แฮนด์ของแอดคอร์ทด้านขวา (นักกีฬาที่ถนัดขวา)



(ที่มา: www.internationaltennisnumber.com)

ภาพประกอบที่ 2 ตำแหน่งที่ลูกบอลตกในการรับลูกเสิร์ฟ หมายถึง พื้นที่ที่นักกีฬาจะรับลูกเสิร์ฟ
 ไปในตำแหน่งใดของสนาม เป็นแนวทางช่วยให้นักเทนนิสตัดสินใจเลือกเล่นลูกต่าง ๆ ให้ถูกต้อง
 ตามสถานการณ์ สหพันธ์เทนนิสนานาชาติ (ITF) แบ่งสนามออกเป็น 4 พื้นที่ดังนี้



พื้นที่ที่ 1 ท้ายสนาม (Zone 1 Baseline)

พื้นที่ที่ 2 ¾ ของสนาม (Zone 2 ¾ Court)

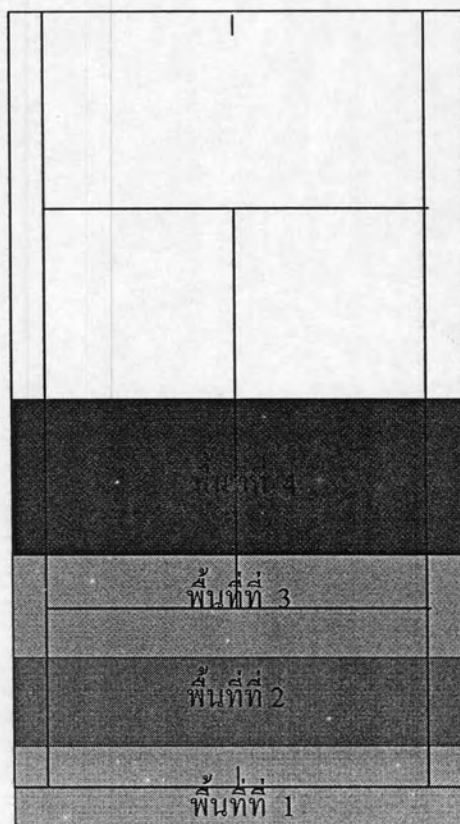
พื้นที่ที่ 3 กลางสนาม (Zone 3 Mid Court)

พื้นที่ที่ 4 หน้าตาข่าย (Zone 4 The Net)

- เป็นพื้นที่ที่ใช้ในการเล่นลูกหน้าตาข่าย เช่น ลูกวอลเลย์ ลูกหยอด
- เป็นพื้นที่ใช้สำหรับตีลูกนำขึ้นหน้าตาข่าย
- เป็นพื้นที่ที่นักกีฬาส่วนใหญ่จะตีมาเพราะเป็นส่วนที่ง่ายสำหรับการตีให้ลง
- เป็นพื้นที่ที่ไม่ควรที่จะเสี่ยงที่จะตีลูกวินเนอร์เพราะโอกาสที่จะตีเสียเองสูง (Unforce Error)

(ที่มา: www.pyramidtennis.com.com)

ภาพประกอบที่ 3 ตำแหน่งที่ถูกลงในสนาม หมายถึง พื้นที่ของการเล่น เป็นแนวทางช่วยให้นักเทนนิสต์ตัดสินใจเลือกเล่นลูกต่าง ๆ ให้ถูกต้องตามสถานการณ์ สหพันธ์เทนนิสนานาชาติ (ITF) แบ่งสนามออกเป็น 4 พื้นที่ดังนี้



พื้นที่ที่ 1 ท้ายสนาม (Zone 1 Baseline)

พื้นที่ที่ 2 $\frac{3}{4}$ ของสนาม (Zone 2 $\frac{3}{4}$ Court)

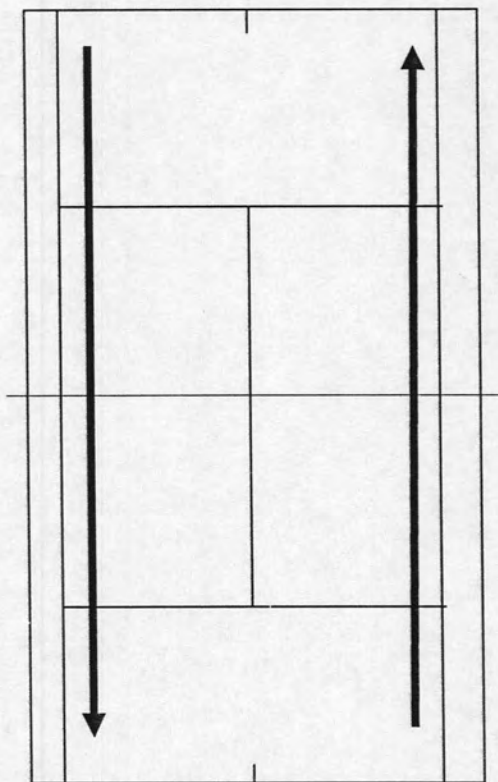
พื้นที่ที่ 3 กลางสนาม (Zone 3 Mid Court)

พื้นที่ที่ 4 หน้าตาข่าย (Zone 4 The Net)

(ที่มา: www.pyramidtennis.com.com)

ทิศทางการเคลื่อนที่ของลูกเทนนิส แบ่งเป็น 2 ทิศทาง คือ ลูกขนานเส้นข้างสนาม และลูกทะแยงสนาม

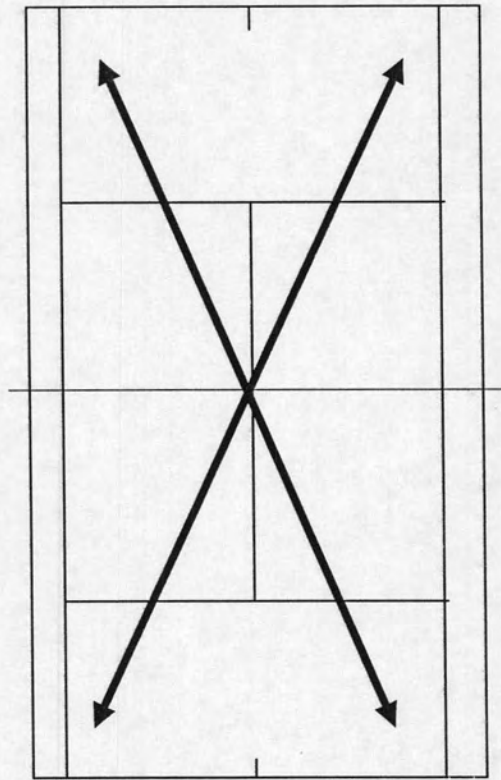
ภาพประกอบที่ 4 ลูกขนานเส้นข้างสนาม (Down the Line)



(ที่มา: Dennis Van der meer, 1996)



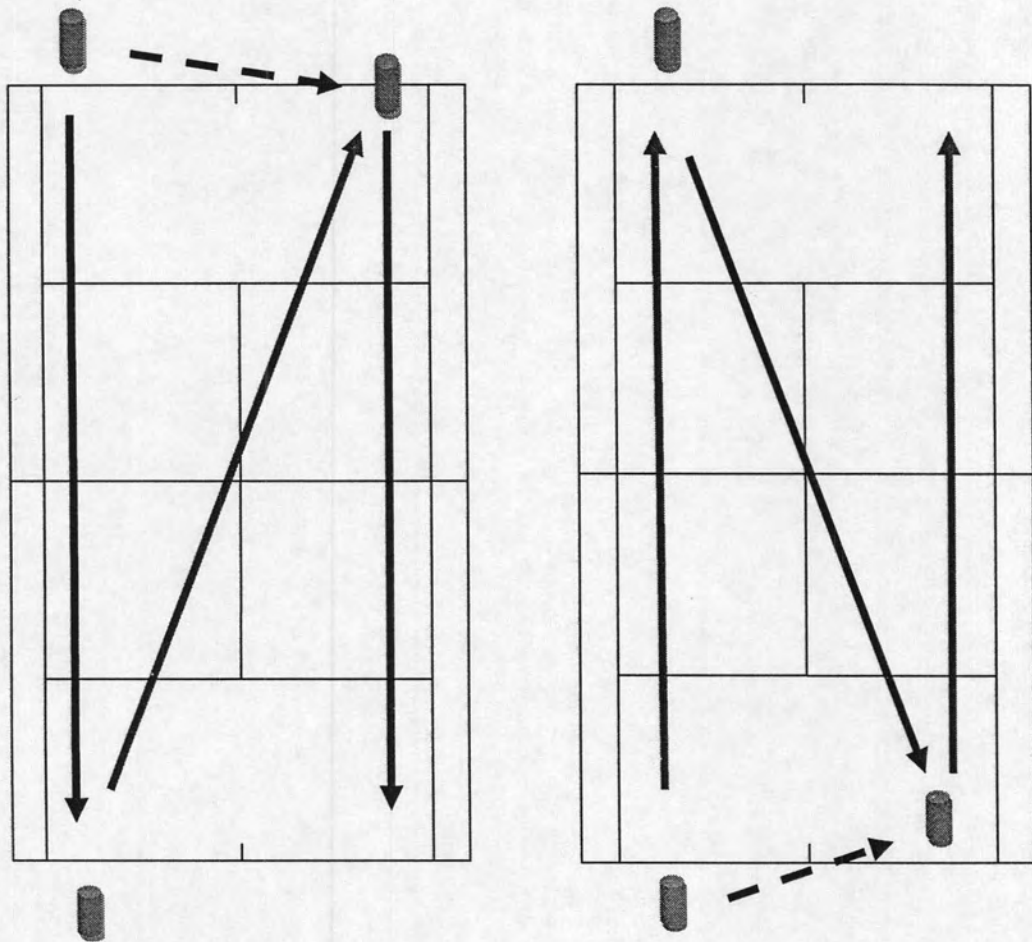
ภาพประกอบที่ 5 ลูกเตะแยงสนาม (Cross Court)



(ที่มา: Dennis Van der meer, 1996)

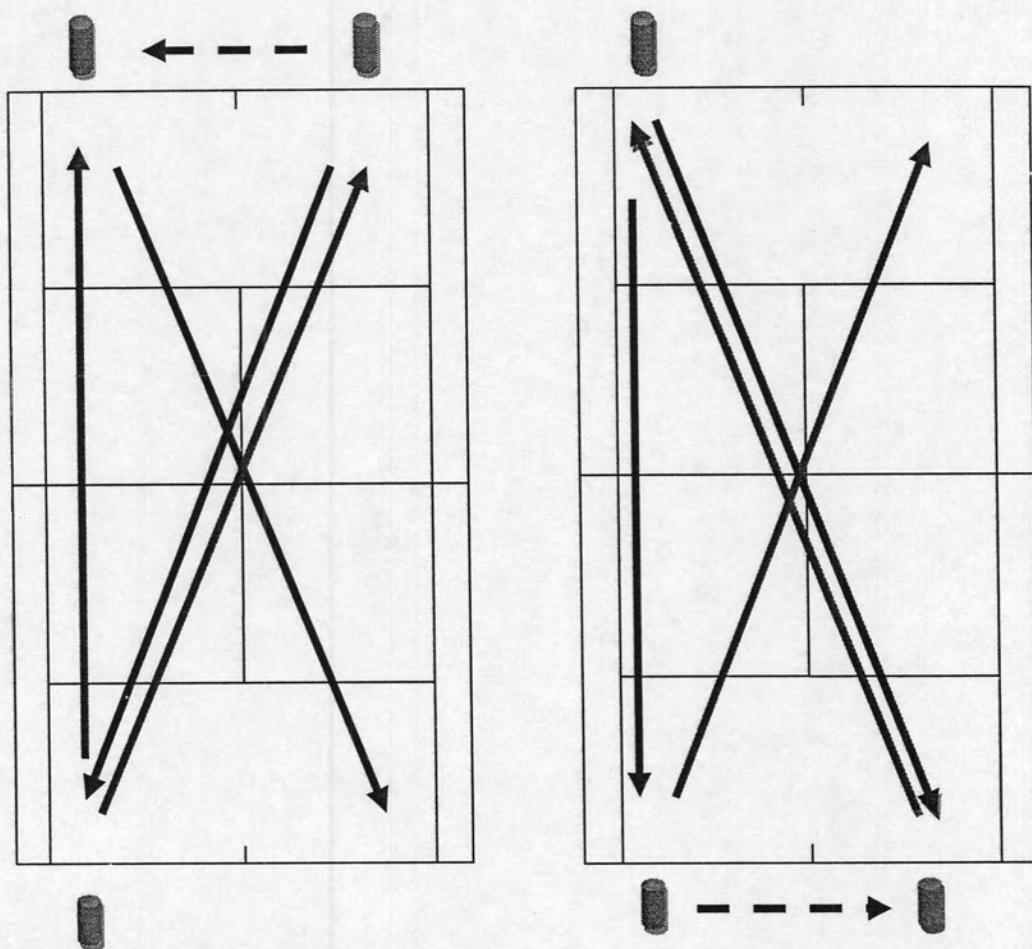
ตัวอย่างแบบแผนกลยุทธ์และยุทธวิธีในการเล่นเทนนิส

ภาพประกอบที่ 6 แบบแผนการเล่นท้ายสนาม



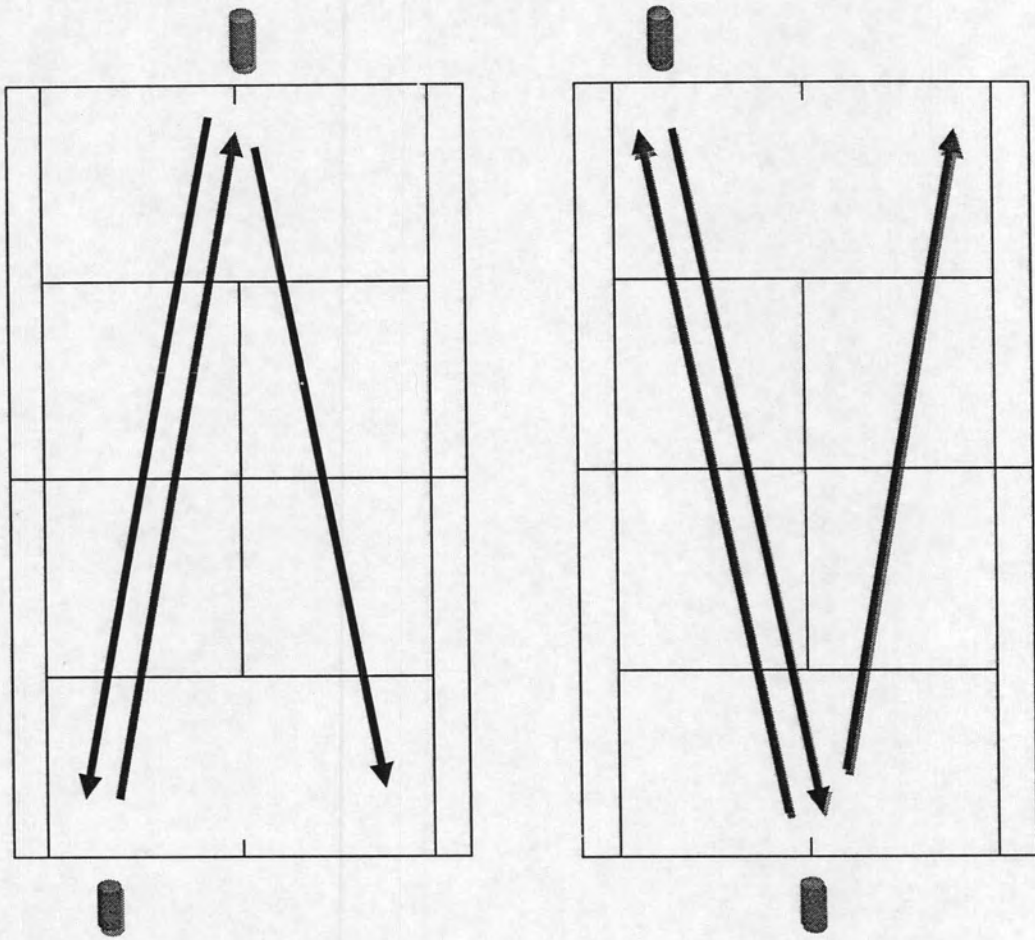
(ที่มา: Nick Bollettieri, 2000)

ภาพประกอบที่ 7 แบบแผนการเล่นท้ายสนาม (ต่อ)



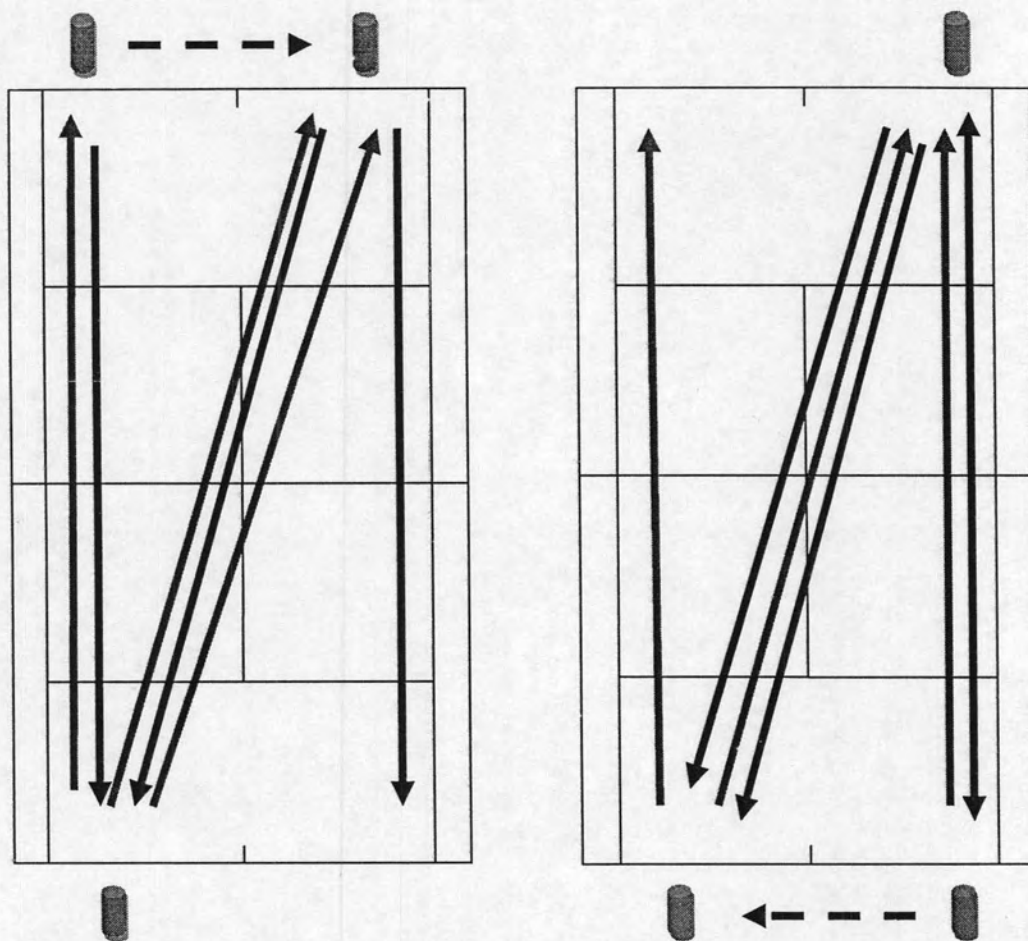
(ที่มา: Nick Bollettieri, 1996)

ภาพประกอบที่ 8 แบบแผนการเล่นท้ายสนาม (ต่อ)



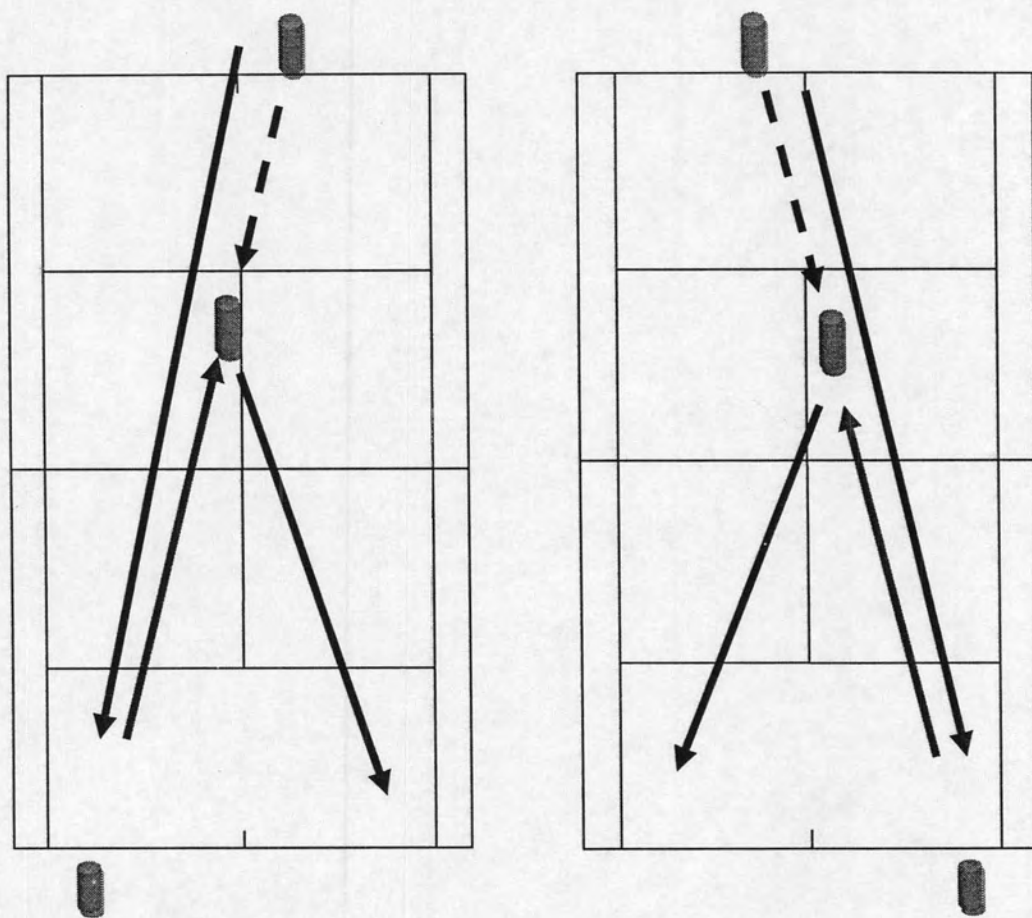
(ที่มา: Tilmanis G., 1996)

ภาพประกอบที่ 9 แบบแผนการเล่นท้ายสนาม (ต่อ)



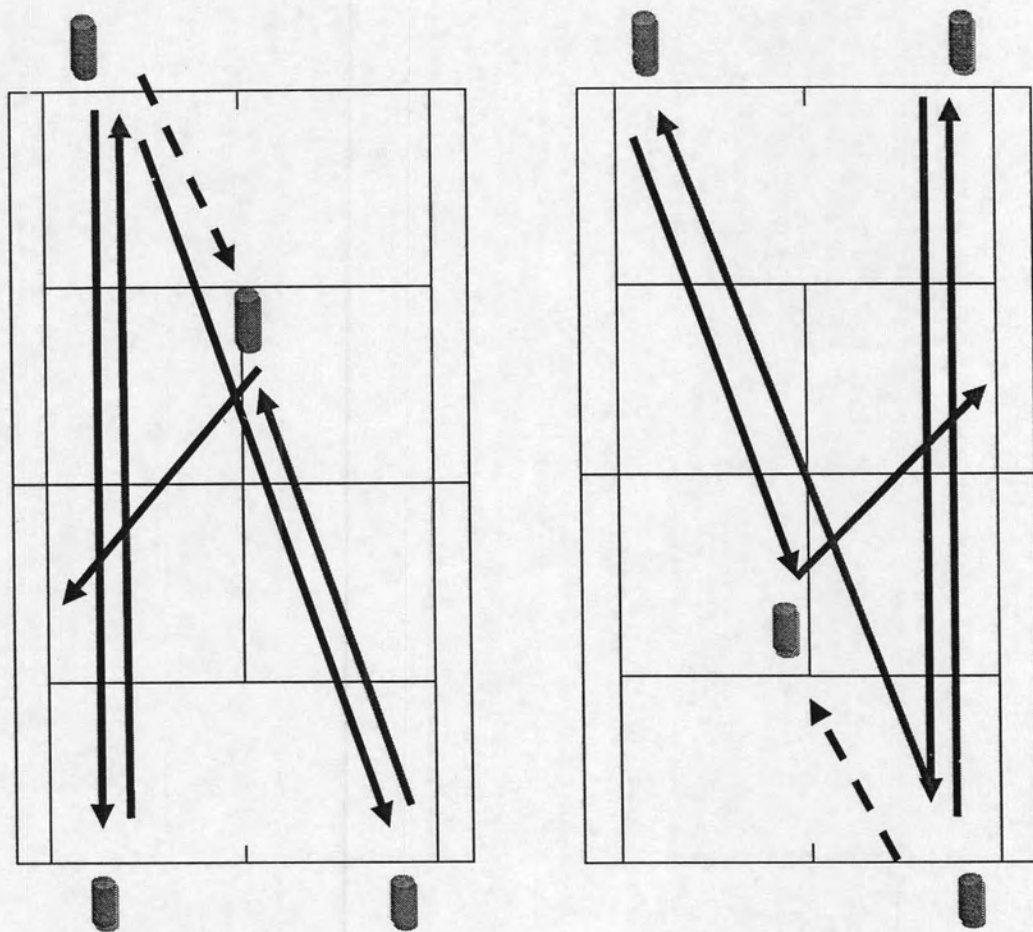
(ที่มา: German Tennis Association, 2000)

ภาพประกอบที่ 10 แบบแผนการติดตามลูกเสิร์ฟขึ้นไปเล่นหน้าตาข่าย



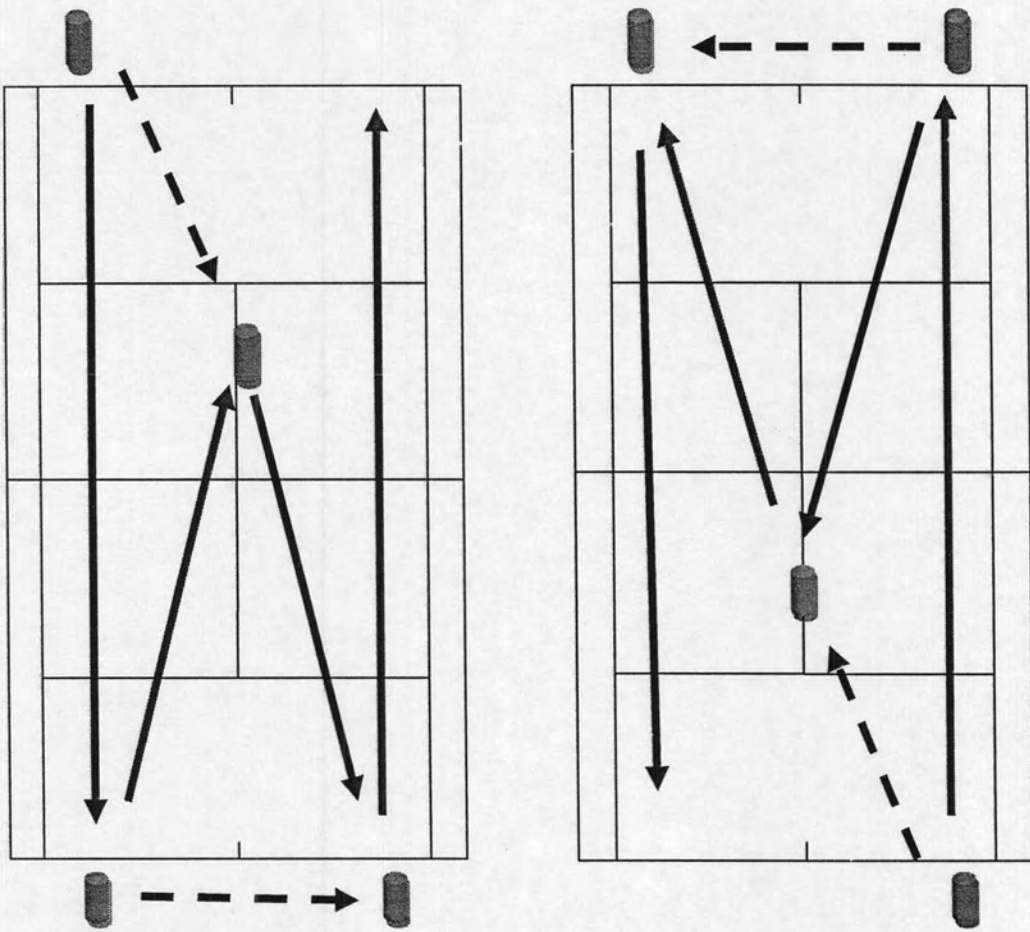
(ที่มา: German Tennis Association, 2000)

ภาพประกอบที่ 11 แบบแผนการขึ้นไปเล่นหน้าตาข่าย

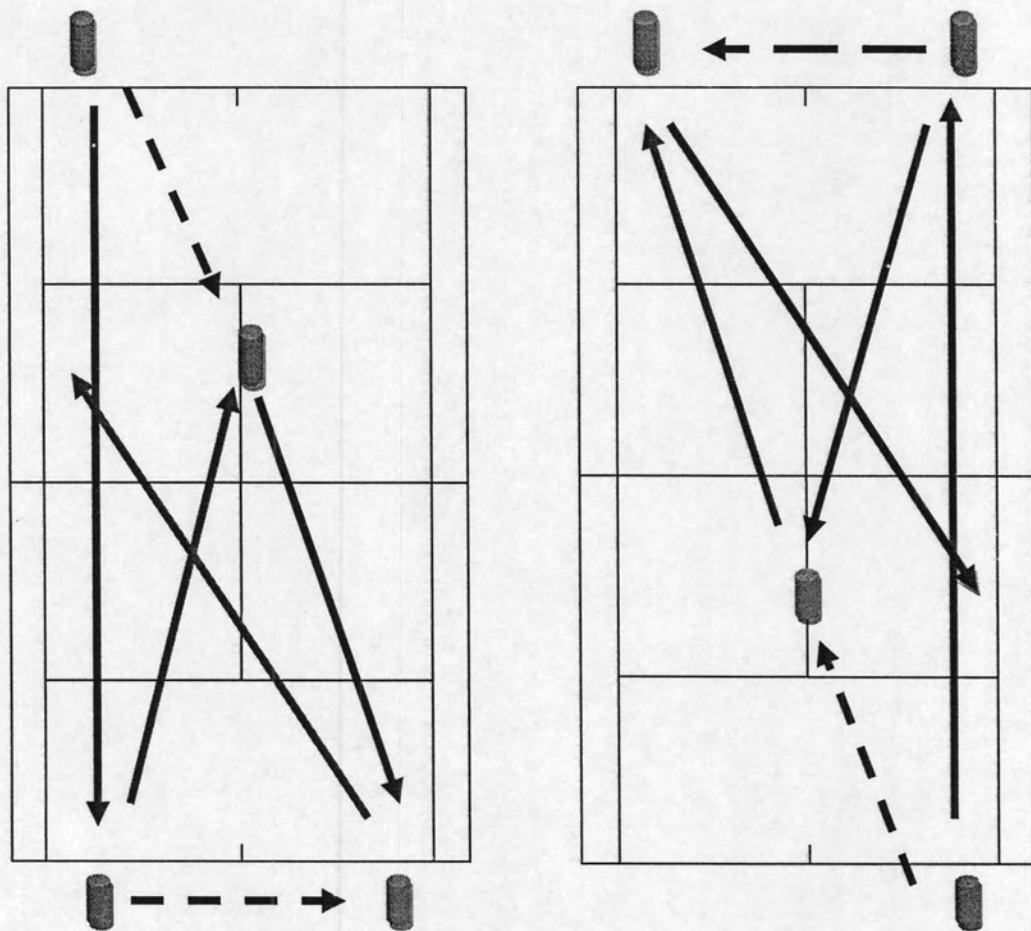


(ที่มา: Tennis Coaches Australia, 2000)

ภาพประกอบที่ 12 แบบแผนการเล่นกับผู้เล่นหน้าตาข่าย



ภาพประกอบที่ 13 แบบแผนการเล่นกับผู้เล่นหน้าตาข่าย (ต่อ)



งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ดังนี้

อรอุษา ปุณยบุรณะ (2544) การเปรียบเทียบผลการฝึกทักษะกีฬาเทนนิสที่ศึกษาจากวีดิทัศน์ประกอบการสอนกับการสอนปกติ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบผลการฝึกทักษะกีฬาเทนนิสที่ศึกษาจากวีดิทัศน์ประกอบการสอนกับการสอนปกติ ตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เลือกเรียนวิชาเทนนิสเบื้องต้น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2544 จำนวน 24 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง และทำการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย โดยวิธีจับสลาก ได้กลุ่มทดลองจำนวน 12 คน สอนโดยใช้วีดิทัศน์ประกอบการสอน และกลุ่มควบคุมจำนวน 12 คน ใช้วิธีการสอนปกติ ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองกลุ่มละ 16 คาบเรียน คาบละ 50 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) วีดิทัศน์ประกอบการสอนทักษะกีฬาเทนนิส สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 2) แบบทดสอบทักษะกีฬาเทนนิสของแจ๊ค อี เฮวิตท์ (Jack E.Hewitt) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ t-test โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for windows

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนในกลุ่มทดลองหลังการเรียนโดยใช้วีดิทัศน์ประกอบการสอน ($\bar{x} = 52.25$) มีผลการเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ($\bar{x} = 9.08$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนในกลุ่มทดลองที่สอนโดยวีดิทัศน์ประกอบการสอน ($\bar{x} = 52.25$) กับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่สอนปกติ ($\bar{x} = 49$) แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สมภาร พรหมบุญ (2542) การเปรียบเทียบทักษะการตีลูกหน้ามือและหลังมือระหว่างวิธีฝึกตีได้กระทบผนังกับวิธีฝึกตีได้สนามเล็ก สำหรับผู้เริ่มเล่นกีฬาเทนนิส

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลของการฝึกทักษะการตีลูกหน้ามือและหลังมือระหว่างวิธีฝึกตีได้กระทบผนังกับวิธีฝึกตีได้สนามเล็กสำหรับผู้เริ่มเล่นในกีฬาเทนนิส กลุ่มตัวอย่างเป็นอาสาสมัครเพศหญิงอายุระหว่าง 16-25 ปี จำนวน 34 คน โดยการทดสอบทักษะก่อนการทดลองด้วยแบบทดสอบการตีลูกกระดอนหน้ามือและหลังมือของ สมาคมสุขศึกษา พลศึกษา นันทนาการ และการเต้นรำแห่งสหรัฐอเมริกา (American Alliance for Health, Physical Education and Dance) แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็นสองกลุ่ม ๆ ละ 17 คน คือกลุ่มที่หนึ่ง ฝึกตีได้กระทบผนัง และกลุ่มที่สอง ฝึกตีได้สนามเล็ก ทั้งสองกลุ่มทำการฝึกสัปดาห์ละสามวัน วันละหนึ่งชั่วโมง ทำการฝึกทั้งสิ้นแปดสัปดาห์ เพื่อทดสอบทักษะเทนนิสภายหลังจากฝึกสัปดาห์ที่สอง, สัปดาห์ที่สี่, สัปดาห์ที่หก และสัปดาห์ที่แปด นำข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้มาทำการวิเคราะห์ โดยการหาค่าเฉลี่ย

ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่า “ที” วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ และ ทดสอบความแตกต่างรายคู่โดยวิธีดูเกี (เอ)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ทักษะการตีลูกหน้ามือและหลังมือระหว่างวิธีฝึกตีได้กระทบผนังกับวิธีตีได้สนามเล็ก ภายหลังจากฝึกสัปดาห์ที่ 2, สัปดาห์ที่ 4, สัปดาห์ที่ 6 และสัปดาห์ที่ 8 ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ทักษะการตีลูกหน้ามือและหลังมือของทั้งสองกลุ่ม ภายหลังจากฝึก 8 สัปดาห์ เพิ่มขึ้นจากก่อนการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จุลเกียรติ หงษา (2546) ผลของการฝึกวิ่งรูปแบบตัว X และรูปแบบตัว M ที่มีต่อความคล่องแคล่วว่องไวในนักกีฬาเทนนิส

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลและหาค่าความแตกต่างของการฝึกวิ่งรูปแบบตัว X และรูปแบบตัว M ที่มีต่อความคล่องแคล่วว่องไวในกีฬาเทนนิส กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักศึกษาชายของวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดอ่างทอง ระดับ (ปวช.) มีอายุระหว่าง 17-18 ปี จำนวน 30 คน ได้มาจากการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (purposive random sampling) แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่ม ๆ ละ 10 คน คือกลุ่มควบคุม ฝึกโปรแกรมเทนนิสเพียงอย่างเดียว กลุ่มทดลองที่ 1 ฝึกวิ่งรูปแบบตัว X ควบคู่กับการฝึกโปรแกรมเทนนิส กลุ่มทดลองที่ 2 ฝึกวิ่งรูปแบบตัว M ฝึกควบคู่กับการฝึกโปรแกรมเทนนิส ทำการฝึกเป็นเวลา 8 สัปดาห์ ๆ ละ 3 วัน คือ วันจันทร์ วันพุธ และวันศุกร์ ตั้งแต่เวลา 16.00-18.00 น. ทดสอบความคล่องแคล่วว่องไวของกลุ่มทดลองทั้ง 3 กลุ่ม ก่อนการฝึก หลังการฝึกสัปดาห์ที่ 4 และหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 8 นำผลที่ได้มาวิเคราะห์ความแปรปรวนรูปแบบการทดลองแบบวัดซ้ำสองมิติ (repeated measure in two – dimensional design) วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำมิติเดียว (repeated measure one dimension) วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (one- way analysis of variance : ANOVA) เปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยใช้วิธีการของ Tukey และกำหนดความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิจัยพบว่า

ค่าความเฉลี่ยความว่องไว ระหว่างกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 หลังการฝึกสัปดาห์ที่ 4 และหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 8 ที่ค่าเฉลี่ยของความคล่องแคล่วว่องไวไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และภายในกลุ่มกลุ่มควบคุม ภายหลังจากฝึกสัปดาห์ที่ 8 ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 หลังการฝึกสัปดาห์ที่ 8 พบว่าค่าเฉลี่ยของความคล่องแคล่วว่องไวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อนำค่าเฉลี่ยความคล่องแคล่วว่องไวมาศึกษาภายหลังจากการฝึกสัปดาห์ที่ 8 พบว่า กลุ่มทดลองที่ 2 มีอัตราการเพิ่มขึ้นของความคล่องแคล่วว่องไวมากที่สุด จากข้อค้นพบดังกล่าวสามารถ

สรุปได้ว่า ในการฝึกความคล่องแคล่วว่องไวในนักกีฬาเทนนิสนั้นสามารถนำรูปแบบการฝึกความคล่องแคล่วว่องไวทั้ง 2 รูปแบบ ได้แก่ การฝึกวิ่งรูปแบบตัว X และการฝึกวิ่งรูปแบบตัว M มาฝึกควบคู่กับ โปรแกรมเทนนิส ซึ่งจะส่งผลให้นักกีฬาสามารถพัฒนาความคล่องแคล่วว่องไวได้ดีกว่าการฝึกโปรแกรมเทนนิสเพียงอย่างเดียว

เนตรนภา เรืองไชย (2546) การเปรียบเทียบผลของโปรแกรมการฝึกด้วยมือเดียว และสองมือที่มีต่อความสามารถในการตีลูกกระดอนพื้นทางด้านหน้ามือในกีฬาเทนนิส

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายชั้นปีที่ 3 จำนวน 60 คน ซึ่งไม่เคยเล่นเทนนิสมาก่อน ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย โปรแกรมการฝึกมือเดียว และสองมือในการตีลูกกระดอนพื้นทางด้านหน้ามือในกีฬาเทนนิสที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งได้รับการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 6 ท่าน แบบทดสอบของ Scott Motor Ability Test และแบบทดสอบวัดความสามารถในการตีลูกกระดอนพื้นทางด้านหน้ามือของ Scott – French Revision of the Dyer Wallboard Test ก่อนการทดลองทุกคนได้รับการทดสอบความสามารถทางกลไกทั่วไป และทดสอบความสามารถในการตีลูกกระดอนพื้นทางด้านหน้ามือ แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 30 คน โดยกลุ่มแรกฝึกด้วยโปรแกรมการฝึกมือเดียว และกลุ่มที่สองฝึกด้วยโปรแกรมฝึกสองมือ ทำการฝึกเป็นเวลา 6 สัปดาห์ ๆ ละ 3 วัน วันละ 1 ชั่วโมง หลังการฝึกสัปดาห์ที่ 4 และหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 6 ทำการทดสอบความสามารถในการตีลูกกระดอนพื้นทางด้านหน้ามือโดยใช้แบบทดสอบเดิม

วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยก่อนการฝึก หลังการฝึกสัปดาห์ที่ 4 และ หลังการฝึกสัปดาห์ที่ 6 ของทั้งสองกลุ่มด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 6 ระหว่างกลุ่มทดลองทั้งสองกลุ่มด้วยการทดสอบค่าทีและเปรียบเทียบเป็นรายคู่โดยวิธี LSD

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสามารถในการตีลูกกระดอนพื้นทางด้านหน้ามือหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 6 ของกลุ่มที่ฝึกตีด้วยมือเดียว และกลุ่มที่ฝึกตีด้วยสองมือ ดีกว่าการฝึกอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05
2. ความสามารถในการตีลูกกระดอนพื้นทางด้านหน้ามือหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 6 ระหว่างกลุ่มที่ฝึกตีด้วยมือเดียว และกลุ่มที่ฝึกตีด้วยสองมือ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ผกากาญจน์ มุ่งหน้าที่ (2547) ผลการฝึกความคล่องตัวของนักกีฬาเทนนิส วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัด เชียงใหม่

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลของการฝึกความคล่องตัวของนักกีฬาเทนนิส กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาเทนนิสชายของวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 12 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือแบบทดลองความคล่องตัว SEMO Agility Test และโปรแกรมการฝึกความคล่องตัว ระยะเวลาในการทดลอง คือ 6 สัปดาห์ โดยทำการทดสอบความคล่องตัวก่อนการฝึกและหลังการฝึกแล้วนำผลมาเปรียบเทียบกัน

ผลการวิจัยพบว่า

นักกีฬาเทนนิสมีความคล่องตัวเพิ่มขึ้น อย่างไรก็ตามยังมีปัจจัยอีกหลายด้านที่อาจเป็นผลให้โปรแกรมการฝึกมีความสมบูรณ์เพิ่มมากขึ้นเช่น ความถี่ ระยะเวลาในการฝึก ความหนักในการฝึก และระยะเวลาพัก ทั้งนี้ยังสามารถนำการฝึกนี้ไปพัฒนาโปรแกรมการฝึกเพื่อความคล่องตัวได้ต่อไป

อัจฉรีพร พงษ์สุพรรณ (2533) ผลของการฝึกหัดในใจภายหลังการฝึกเสิร์ฟที่มีต่อความแม่นยำในการเสิร์ฟเทนนิส

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการฝึกหัดในใจภายหลังการฝึกเสิร์ฟที่มีต่อความแม่นยำในการเสิร์ฟเทนนิส กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นอาสาสมัครที่เข้ารับการฝึกทักษะกีฬาเทนนิส จำนวน 30 คน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม โดยวิธีสุ่มกำหนด กำหนดให้กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มควบคุมกลุ่มทดลองจะได้รับการฝึกทักษะการเสิร์ฟตามโปรแกรมการฝึก 30 นาที ควบคู่กับการฝึกหัดในใจ 10 นาที กลุ่มควบคุมจะได้รับการฝึกทักษะการเสิร์ฟ 30 นาทีเพียงอย่างเดียว ติดต่อกันเป็นระยะเวลา 6 สัปดาห์ ๆ ละ 3 วัน ทดสอบความแม่นยำในการเสิร์ฟภายหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 2 สัปดาห์ที่ 4 และสัปดาห์ที่ 6 โดยใช้แบบทดสอบวัดความสัมฤทธิ์ผลในการเล่นเทนนิสของเฮวิต (Hewitt' s Achievement Test) นำข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ (One-way Repeated Measurement) การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยวิธีของตุ๊กกี (เอ) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมแบบทางเดียว (One-way Analysis of Covariance)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความแม่นยำในการเสิร์ฟลูกเทนนิสของกลุ่มฝึกหัดในใจภายหลังการฝึกเสิร์ฟ มีความแตกต่างกันระหว่างการทดสอบก่อนการฝึก, หลังการฝึกสัปดาห์ที่ 2 และหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 6 และความแม่นยำในการเสิร์ฟของกลุ่มที่ได้รับการฝึกเสิร์ฟเพียงอย่างเดียว ไม่มีความแตกต่างกันระหว่างการทดสอบทั้งหมด อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

2. ความแม่นยำในการเสิร์ฟเทนนิสของกลุ่มฝึกหัดในใจภายหลังการฝึกเสิร์ฟไม่มีความแตกต่างจากกลุ่มที่ได้รับการฝึกเสิร์ฟเพียงอย่างเดียว หลังการฝึกสัปดาห์ที่ 2 แต่ภายหลังการฝึก

เสิร์ฟสัปดาห์ที่ 4 และสัปดาห์ที่ 6 ความแม่นยำในการเสิร์ฟเทนนิสของกลุ่มฝึกหัดในใจภายหลัง การฝึกเสิร์ฟมีความแตกต่างจากกลุ่มที่ได้รับการฝึกเสิร์ฟเพียงอย่างเดียว อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

อนุชา เงินแพทย์ (2534) การเปรียบเทียบการถ่ายโยงการเรียนรู้ ระหว่างการเรียนเทเบิล เทนนิสที่มีต่อการเรียนเทนนิส กับการเรียนแบดมินตันที่มีต่อการเรียนเทนนิส

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบการถ่ายโยงการเรียนรู้ ระหว่างการเรียนเทเบิล เทนนิสที่มีต่อการเรียนเทนนิส กับการเรียนแบดมินตันที่มีต่อการเรียนเทนนิส กลุ่มตัวอย่าง ประชากรเป็นนักเรียนอาสาสมัครเพศชายจำนวน 30 คน แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่มกลุ่มละ 15 คน โดยในแต่ละกลุ่มมีค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบทักษะเทนนิสก่อนการฝึกใกล้เคียงกันมากที่สุดกำหนดให้กลุ่มที่ 1 เรียนเทเบิลเทนนิสก่อนเรียนเทนนิส กลุ่มที่ 2 เรียนแบดมินตันก่อนเรียน เทนนิส ตามแบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ทุกกลุ่มทำการฝึกสัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 1 ชั่วโมง ทำการฝึก ทั้งสิ้น 8 สัปดาห์ เพื่อทดสอบทักษะเทนนิสในสัปดาห์ที่ 4 และหลังการฝึกครบ 8 สัปดาห์ และ ทดสอบความรู้เกี่ยวกับหลักการเทนนิส หลังการฝึกครบ 8 สัปดาห์ นำข้อมูลที่เกี่ยวข้องมา วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่า "ที" วิเคราะห์ความแปรปรวนทาง เดียวชนิดวัดซ้ำ และทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีคูเกิ (เอ)

ผลการวิจัยพบว่า

1. การถ่ายโยงการเรียนรู้หลักการเทนนิส ของกลุ่มที่เรียนเทเบิลเทนนิสก่อนการเรียน เทนนิส กับกลุ่มที่เรียนแบดมินตันก่อนการเรียนเทนนิส ภายหลังจากฝึก (สัปดาห์ที่ 8) ไม่แตกต่าง กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. การถ่ายโยงการเรียนรู้ทักษะเทนนิสของกลุ่มที่เรียนเทเบิลเทนนิสก่อนการเรียนเทนนิส กับกลุ่มที่เรียนแบดมินตันก่อนการเรียนเทนนิส ภายหลังจากฝึก (สัปดาห์ที่ 8) แตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วรดิศ จงใจ (2534) ผลของการฝึกกอล์ฟโดยห้ำขั้นตอน ที่มีต่อการเรียนรู้ทักษะกีฬาเทนนิส วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการฝึกกอล์ฟโดยห้ำขั้นตอนที่มีต่อการเรียนรู้ทักษะกีฬา เทนนิส กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดลำปาง จำนวน 60 คน โดยแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ๆ ละ 20 คน คือ กลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มควบคุมให้ฝึกทักษะ กีฬาเทนนิสเพียงอย่างเดียว ส่วนกลุ่มทดลองให้ฝึกทักษะกีฬาเทนนิสควบคู่กับการฝึกกอล์ฟโดยห้ำ ขั้นตอนใช้เวลาฝึก 12 สัปดาห์ ๆ ละ 2 ครั้ง

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลของการเรียนรู้ทักษะกีฬาเทนนิสระหว่างกลุ่มฝึกทักษะกีฬาเทนนิสควบคู่กับการฝึก กุศโลบายห้าขั้นตอน กับกลุ่มฝึกทักษะกีฬาเทนนิสเพียงอย่างเดียว ให้ผลไม่แตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญที่ระดับ .05
2. ผลของการเรียนรู้ทักษะกีฬาเทนนิส ระหว่างกลุ่มฝึกทักษะกีฬาเทนนิสควบคู่กับการฝึก กุศโลบายห้าขั้นตอนในเวลาที่เหมาะสมกับกลุ่มฝึกทักษะกีฬาเทนนิสเพียงอย่างเดียว และกลุ่มฝึก ทักษะกีฬาเทนนิสควบคู่กับการฝึกกุศโลบายห้าขั้นตอนในเวลาเรียนปกติ ให้ผลแตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญที่ระดับ .05

มานิต กุหลาบ (2538) ผลการฝึกขว้างเหนือไหล่ที่มีต่อความสามารถในการเสิร์ฟเทนนิส ศึกษาเปรียบเทียบผลการสอนเสิร์ฟเทนนิสแบบเหนือศีรษะ ระหว่างการฝึกเสิร์ฟตาม โปรแกรมปกติกับ โปรแกรมที่ทดลองโดยเพิ่มการฝึกขว้างลูกเทนนิสก่อนให้ฝึกเสิร์ฟตาม โปรแกรมปกติ กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาวิชาเอกพลศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 2/2535 ระดับปีที่ 3 จำนวน 10 คน ระดับปีที่ 2 จำนวน 21 คน ยูวชนและผู้สนใจกีฬาเทนนิสที่เริ่มหัดใน โครงการเทนนิสเพื่อชุมชนของชมรมเทนนิสสโมสรอาจารย์สถาบันราชภัฏอุดรดิตถ์ จำนวน 9 คน รวมทั้งสิ้น 40 คน

ผลการวิจัยพบว่า

การฝึกเสิร์ฟเทนนิสตาม โปรแกรมปกติและ โปรแกรมที่ทดลองโดยเพิ่มการฝึกขว้างลูก เทนนิสก่อนให้ฝึกเสิร์ฟตามปกติ ทำให้ผู้เข้ารับการฝึกมีความสามารถในการเสิร์ฟดีขึ้นทุก ๆ ช่วง 3 สัปดาห์ที่มีการทดสอบแต่เพื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มแล้วพบว่า ผู้เข้ารับการฝึกตาม โปรแกรม ทดลองมีความสามารถในการเสิร์ฟดีกว่ากลุ่มผู้ได้รับการฝึกตามโปรแกรมปกติ ทั้งในด้านจำนวน การเสิร์ฟเสีย ความแม่นยำในการเสิร์ฟ และความแรงของการเสิร์ฟ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้ง ในช่วงทดสอบหลังฝึก 3 สัปดาห์ และ 6 สัปดาห์ ยกเว้นความแม่นยำในการเสิร์ฟสูงกว่า แต่ไม่มี นัยสำคัญทางสถิติ (คัดแปลงจากต้นฉบับ)